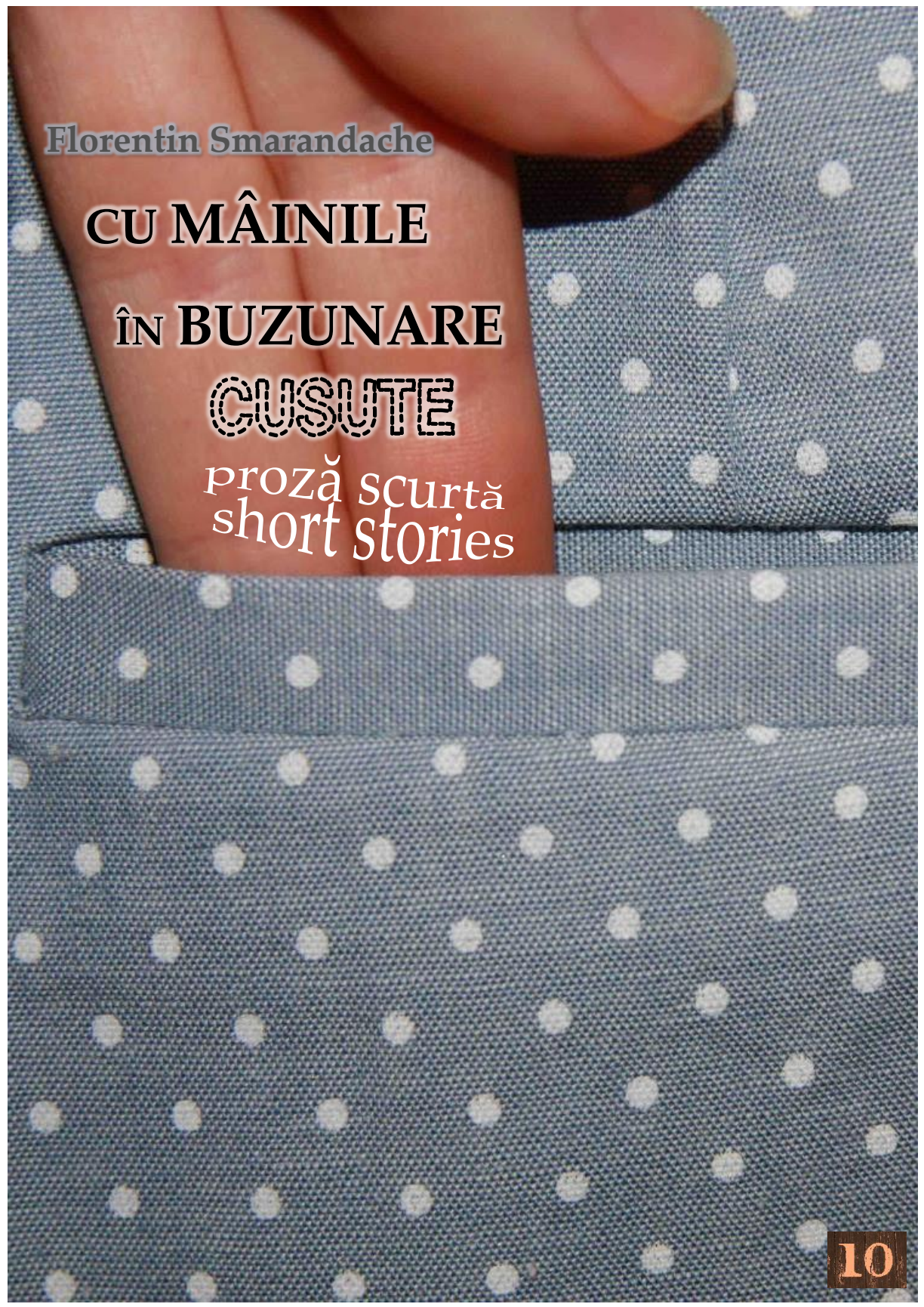
Florentin Smarandache
CU MÂINILE
ÎN BUZUNARE
CUSUTE
proză scurtă
short stories
10

FLORENTIN SMARANDACHE

CU MÂINILE ÎN BUZUNARE CUSUTE

PROZĂ SCURTĂ / SHORT STORIES

Ediția a doua, revăzută și adăugită
Editor: prof. Liviu Molan

Editura ZECE are ca scop declarat recuperarea și repunerea în circulație a unor scriitori și a unor piese literare apărute în primele două decade postcomuniste, cu intenția de a facilita, prin mijlocirea mediului virtual, accesul mai larg la texte prea adesea risipite în cercuri restrânse și de a provoca o rediscutare a așezării valorilor din ultima perioadă, așezare marcată prea contondent de contingențe ideologice și politice. Selecția autorilor și textelor nu este aleatorie, ci exprimă opțiunile estetice ale editorului.

Tehnoredactare:

Editura Zece
10, Aleea Negoiu
Cluj-Napoca, România

liviu.molan@laposte.net

ISBN 978-1-59973-496-5

FLORENTIN SMARANDACHE

CU MÂINILE ÎN BUZUNARE CUSUTE

PROZĂ SCURTĂ

SHORT STORIES

Ediția a doua, revăzută și adăugită
Cu desene de *YeEun*

Editor: prof. Liviu Molan

10

Editura Zece
Cluj-Napoca, 2016

Volumul de față reia câteva proze scurte ale scriitorului româno-american Florentin Smarandache, publicate inițial în volumul DESTIN (Craiova: Aius, 2000), un volum de texte-amalgam (nuvele, proză scurtă, proză memorialistică, povești, eseuri, versuri experimentale, interviuri, culegeri de folclor, teatru scurt).

Florentin Smarandache (n. pe 10 decembrie 1954, la Bălcești, jud. Vâlcea) este un spirit inovator în mai multe domenii științifice, dar și literar-artistice, exprimându-se prolific, în special în matematică, fizică, inteligență artificială, filozofie, logică sau literatură.

A absolvit ca șef de promoție secția Matematică-Informatica a Universității din Craiova, în 1979. Doctoratul în Matematică l-a obținut în 1997, de la la Universitatea de Stat a Moldovei din Chișinău. Postdoctoratul la Universitatea de Stiințe din Okayama în Japonia, anul 2014. În prezent, este profesor universitar (predând diferite cursuri de matematică) la University of New Mexico, în Gallup, Statele Unite ale Americii.

Ediția I:
Florentin Smarandache: DESTIN.
Craiova: Aius, 2000
1100 Craiova, Bd. N. Titulescu. bl. 46, ap.7
248 p. ; 21 cm.
ISBN 973 - 9490 - 28 – X
© Editura AIUS Craiova.

Cuprins

1 – 0 (?) 7

GIONÍ 19

GEAMANTANUL VERNIL 35

PE CÂND ERAM ÎN ȚARĂ 69

DIPLOMA 79

TO WRITE A STORY 81

SHAKESPEARE ALEXANDRU & BEETHOVEN NICOLAE 85

LITERATURE FOR NON-LITERATORS 93

Referenţi:

Ion Popescu-Braniște, scriitor, Tg. Jiu

Andrușa R. Vătuiu, scriitor, Orșova

1 – 0

"Stadionul «Central» din Craiova... Timp excelent... Aproximativ 50.000 de spectatori, veniţi şi din comunele învecinate...".

*

Grupuri-grupuri de chibiţi se-ndreaptă spre tribunele arhipline, cu table la subraţ, cărţi de joc şi câte-o sticlă de vin ascunsă pe sub haine, prin sacoşe. Mulţimea s-a aşezat pe scări, s-a urcat pe blocurile din apropiere, pe tabela de marcaj, pe stemă.

Se aud zumzăind casetofoane cu muzică pestriţă (neoficială).

Echipele au ieşit la încălzire cu un sfert de oră mai devreme: în aplauzele şi uralele suporterilor îşi fac apariţia studenţii; publicul îşi manifestă, cum a făcut-o dintotdeauna, simpatia şi pentru echipa poliţiei, pe care o întâmpină cu fluierături prelungi, huiduieli şi alte sunete asemănătoare. (Unul îşi zice în gând: Cum ar fi posibil să ţii cu poliţia, când poliţia te bate, te persecută, te bagă la închisoare...).

"... La microfon, Sebastian Domozină... Meciul a început de circa două minute... Atac furibund al gazdelor... Cîrţu driblează, pătrunde în careul advers, încearcă să şuteze... păstrează controlul balonului... pericol la poarta dinamovistă.... Cîrţu în careul de 6 m... şuuuuuuuut... şi mingea iese în aut!...". Nici măcar corner.

Un reporter, în spatele plasei, fotografiază bocancul drept cu care ratează Cîrţu.

Galeria cântă «imnul naţional» al Olteniei:

Hai Craiova, hai studenţii,
Hai mai daţi un gol. (Că tot n-au dat ei nici unul!)

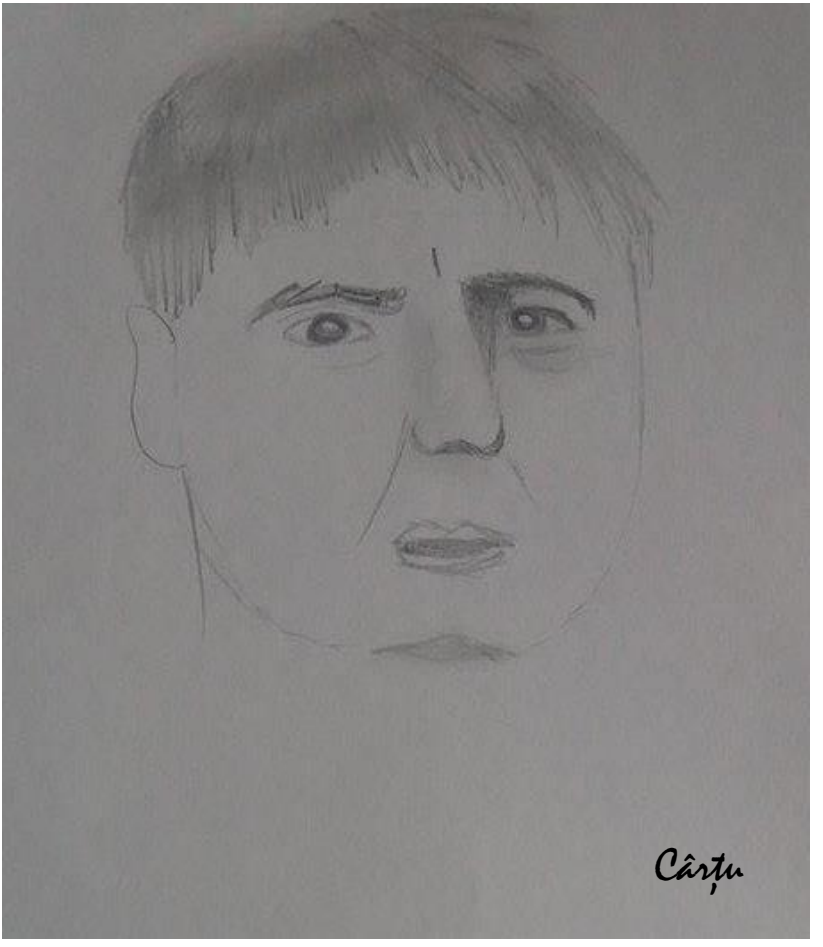

*

Scorul rămâne în continuare alb. Steaguri albastre flutură în tribunele stadionului. Spectatorii şi-au confecţionat coifuri din ziare necitite şi programe ale meciului.

– Ia de floare, ia prăjite!

– Ia alune-americane!

La Stemă, locurile se ocupă cu 3-4 ore înaintea începerii partidei. Şeful galeriei, Ostrovschi, dă tonul:

– Hai Ştiin-ţa!

– Hai Ştiin-ţa!

(Către un spectator de lângă el:)

– Bă, strigi ori nu strigi? Dacă nu strigi, pleacă de-aici!

Şepci în dungi alb-albastre, cu însemnele Universităţii pe cozoroc, ţipă de-ţi sparg timpanele. Tribuna e un vulcan în erupţie.

– Hai Dinamo! zbiară unul, timp în care o sticlă i se sparge în cap.

Duel inegal de galerii. Pe gazon, spiritele se încing.

– Huuuuuu!

*

Arbitrul Séver Drăgulici din Tr. Severin este sevér. Dinamoviştii faultează, faultează şi iar faultează. Icniri de ură se revarsă din pieptul suporterilor:

– Mă-ce-la-rii! Mă-ce-la-rii!

Conducătorul de joc împarte cu amabilitate cartonaşe galbene şi roşii jucătorilor din Bănie.

– Huooo arbitru!

Meciul se transmite şi la televizor, dar oltenii nu pot sta acasă. Îi cheamă sângele.

Atac al echipei gazde.

– Hai zecarule!

– Pasează cu călcâiul la optar!... Uite-l, chiorule, lângă tine!

În ziarul local, un jurnalist îşi dădea cu părerea despre întâlnirea de astăzi: *pronostic 1*, indiferent cu cine ar fi jucat Universitatea, putea să vină, chipurile, şi Bayern München! La fotbal se pricep toţi nepricepuţii: nea Stan Păpuşă, nea Castană, scriitorii, gazetarii... Sună tălăngile: ta, ta... ta, ta, ta... ta, taa, taa, ta, ta! Tribunele se ridică în picioare. O «frumoasă» ratare a lui Cămătaru de la numai 5 m!

– Oaaaa...!

Arbitrul dictează corner.

– Hai dracu negru!

– Hai arbitru!

Semnale de goarnă. «Drapelul naţional» al Craiovei se agită în bătaia respiraţiei microbiştilor.

– Hei, hei! Hai Ştiin-ţa!

– Hei, hei! Hai, Ştiin-ţa!

Ţigănci borţoase ca nişte ploşniţe, cu fuste creţe şi basmale înflorate, desculţe, cu plase mirosind a seminţe coapte.

– Hai băieţii, de floare, de dovleac avem! Mari şi bune, mari şi bune-avem!

Beldeanu reuşeşte să trimită balonul în plasa porţii adverse, dar pe dinafară. Antrenorul se zborşeşte răguşit de pe margine:

– Asta e lovitură, bă, boule!

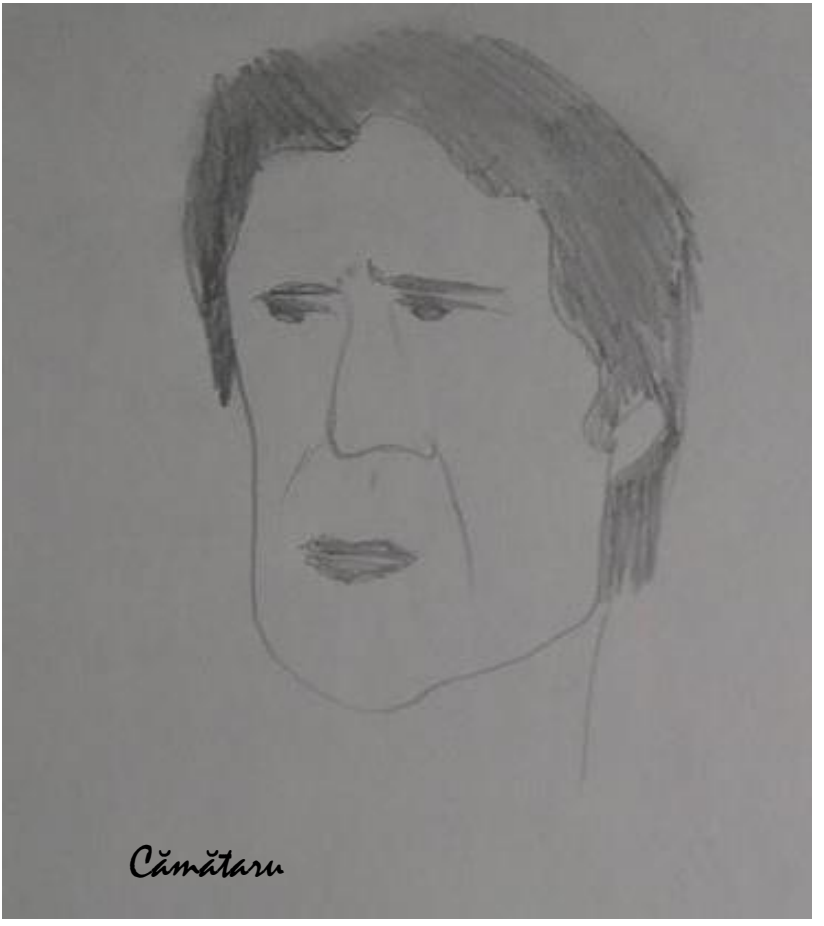

"... Au mai rămas de disputat 10 minute din prima repriză. Gazdele atacă în vervă, dar oaspeţii se apără cu aplomb. Scorul se menţine 0-0..."

– Hai, încă un gol până la pauză!

Joc îngrămădit. Linişte în tribună, vociferări pe teren. Soare puternic de toamnă. Bărbaţii s-au dezbrăcat şi fac plajă (cel puţin, dacă fotbal n-au ce vedea). Se ronţăie seminţe.

Adolescenţi şi adolescente haioşi, legaţi la cap fără să-i doară cu panglici şi eşarfe albăstrui peste pletele în vânt, se leagănă la peluză. Tropăituri din picioare.

Echipa Dinamo nu mai faultează: obstrucţionează, iar deseori cotonogeşte. Arbitrul fluieră încheierea primei părţi de joc.

– Ia-l gardist!

*

În pauză, vocea de ciocârlie şi ciocănitoare a Mariei Ciobanu străbate din megafoanele ruginite ale stadionului. Apoi Babilon cu Boney M.

În tribuna oficială stau la umbră ştabi spriţaţi şi parfumaţi, «La Stemă», poporul muncitor, sufletul echipei.

Se anunţă jucătorii; la fiecare nume spectatorii aplaudă. Rezervele celor două echipe au intrat pe gazon şi se dau în spectacol. (Tineretul a jucat în deschidere).

*

Începe repriza a doua. Se scandează:

Ştiin-ţa Cra-io-va,
Astăzi vrem vic-to-ri-a!

Oltenii îi încalecă pe dinamovişti în careu. Dinu trage de timp.

– Dinu re-pe-ten-tu! (bis).

Oaspeţii trimit mingea la propriul portar.

– La mălai! La mălai!

Lupta dintre studenţi şi poliţie continuă.

Ştefănescu face câteva fente lui D. G. Publicul râde: *Hăăă*... Balonul se află la Dudu Georgescu.

– Io-te Dude!...Io-te Du-de!...

– Hai cizmo! (de aur).

Capul lui Ţălnar trece pe lângă bară, dar trupul său se loveşte de stâlpul porţii.

Din nou atac al poliţiei. Augustin expediază balonul mult peste bara transversală.

– Augustine, la Chitila, bă, la oase!

Se spun bancuri pe seama poliţiştilor.

Juniorul Craiovei scapă pe contraatac.

– Du-te! Du-te!

– Hai Copilu!... Hai măăă!...

Oaspeţii sunt timoraţi. Şarpele din tribună îi înghite.

– E gol, e gol, e gol, e gol, e gol!

– Gooo-lul! Gooo-lul!

Dinu îl *coseşte* pe la spate, ca (Radu) Cosaşu.

– Di-nu a-sa-si-nu! (bis).

Arbitrul de linie lasă jocul să continue acordând avantaj echipei Dinamo (e şi el om, îi e teamă de poliţie).

– Ia uite dromaderu', ia uite ce arată!

(Mai bine zis: ce n-arată!)

– Du-te dracu dom' arbitru, că eşti porc!

Cămătaru se lansează într-o incursiune pe tot terenul. Centrul atacant fuge, fuge, fuge după minge şi dânsa iese afară.

– Hai racheta!

Donose alunecă fără balon.

– Bă Costică, cazi din picioare ca calul!

"... Dominare teritorială a fotbaliştilor olteni. Dinamoviştii practică un marcaj strict, om la om. Ocazii cât roata carului ratate una după alta. Mare aglomeraţie demografică în careul oaspeţilor. Atacanţii încearcă să pericliteze poarta lui Eftimescu. Pasă la intercepţie lui Crişan. Mingea este trimisă în adâncime pe extrema dreaptă. Crişan încearcă o pătrundere prin zidul apărării, talonat de un fundaş lateral dinamovist. Izbuteşte să pătrundă, dar fără minge; mingea a ieşit în aut de poartă...".

(Crişan, omul care a trecut prin zid).

– Hai Marcule, ieşi de la umbră!

– Hai aripele!

Suporterii mai speră în revirimentul formaţiei favorite, susţinută frenetic.

"... Degajare oarbă a lui Tevi. Beldeanu interceptează şi transmite o pasă cu (d)efect. De câteva minute bune iniţiativa aparţine gazdelor, care însă nu pot să concretizeze pe tabela de marcaj... Un nou atac poziţional. Negrilă înalţă balonul la marginea careului de 16 m, dar tuşierul semnalizează ofsaid. Şi dinamoviştii scapă cu faţa curată."

(Craiovenii nu ştiu că legile ţării nu permit să înscrii gol echipei Dinamo.)

Publicul protestează la orice decizie a arbitrului, protestează chiar şi când arbitrul greşeşte. Antrenorii şi

masorii celor două echipe au scos la încălzire pe marginea terenului câte un jucător-rezervă. Se aşteaptă ca balonul să iasă afară din joc pentru a se efectua înlocuirile scontate.

– Schimbă mai bine arbitrul!

Execuţie tehnică spectaculoasă a lui Balaci.

– Ilie pe fason!

lrimescu dă cu stângul în dreptul. Luft de o rară frumuseţe!

– Bă bolovane bă, dai din umeri, ai?

Eftimescu repune balonul din colţul careului mic (cu concursul arbitrului de linie). (Observatorul federal închide ochii – i-a intrat o geană în ochi). Cronometrul stadionului indică ultimele 15 min. ale partidei. Presiune crescândă a echipei Universitatea.

Poliţia intervine împrăştiind manifestaţia. Se execută lovituri libere într-o zonă ocupată de dinamovişti. Aparate de radio date la maxim transmit meciurile etapei a VIII-a din cadrul primului tur al Diviziei A la fotbal. Ritmic, cadenţat, bătând din palme, galeria reîncepe:

Ştiin-ţa! Ta, ta, ta!

Ştiin-ţa! Ta, ta, ta!

Mucuri de ţigări pe jos, scuipături, coji de seminţe, bilete rupte, cioburi de sticlă, hârtii vraişte...

Ofensivă susţinută craioveană, apărare supra-aglomerată bucureşteană.

O le o le o le ooo!

O le o le o le o!

Deposedare dură prin alunecare a lui Cheran.

– Huo pensionare!

Cămila de Sătmăreanu aruncă mingea în tribune.

– La măciuci, băăă!

Repunere de la margine în favoarea echipei albaştrilor.

– Hai, mişcă! Mişcă!

"... Ungureanu preia balonul. Acţiune personală a lui Geolgău, scăpat de sub supravegherea apărătorului advers. Ţesături de mingi la mijlocul terenului. Centrare înaltă (lumânare) în careul bucureştean. Eftimescu plonjează incredibil pe lângă balon, în aplauzele spectatorilor. Cămătaru înscrie... Goooooooooool!..."

*

Vacarm pe stadion, bucurie de nedescris, petarde aruncate în teren, sirene şuieră, se aprind torţe din suluri de hârtie cărora li se dau foc. Vulcanul a erupt. Şi eu mă simt mai juvete ca niciodată, şi sufletul meu cuprinde întreg stadionul. Mă-nalţă ca pe o mare.

"... Gh. Minoiu, mă auzi? ... Consemnaţi modificarea de scor la Craiova: din minutul 79...".

Dar nu se mai înţelege om cu persoană. În tribună se comentează că F.R.F.-ul s-ar putea să nu omologheze golul, deoarece a fost marcat prin surprindere, pe când formaţia dinamovistă era prinsă pe picior greşit. Meciul se reia de la centru în nota de tatonare a terenului de către echipa oaspete.

Universitatea ţine cu dinţii de rezultat. Intră în funcţiune maşina de pase a oltenilor. Arbitrul Drăgulici îşi consultă cronometrul (să nu fie cumva bolnav). Şi... fluier final:

Fiuuu! Fiuuu! Fiuuu!

Jucătorii se îndreaptă spre cabine.

23 septembrie 1979 (1986)

(Citită în Cenaclul "Apoziţia", München, R.F.G., de actorul dramatic Ştefan Pisoschi, la 26 mai 1989. Preşedintele cenaclului: George Ciorănescu.

Publicată în "Lumea Liberă", New York, Anul Unu, Nr. 48, Sâmbătă 2 septembrie 1989, p. 28-9).

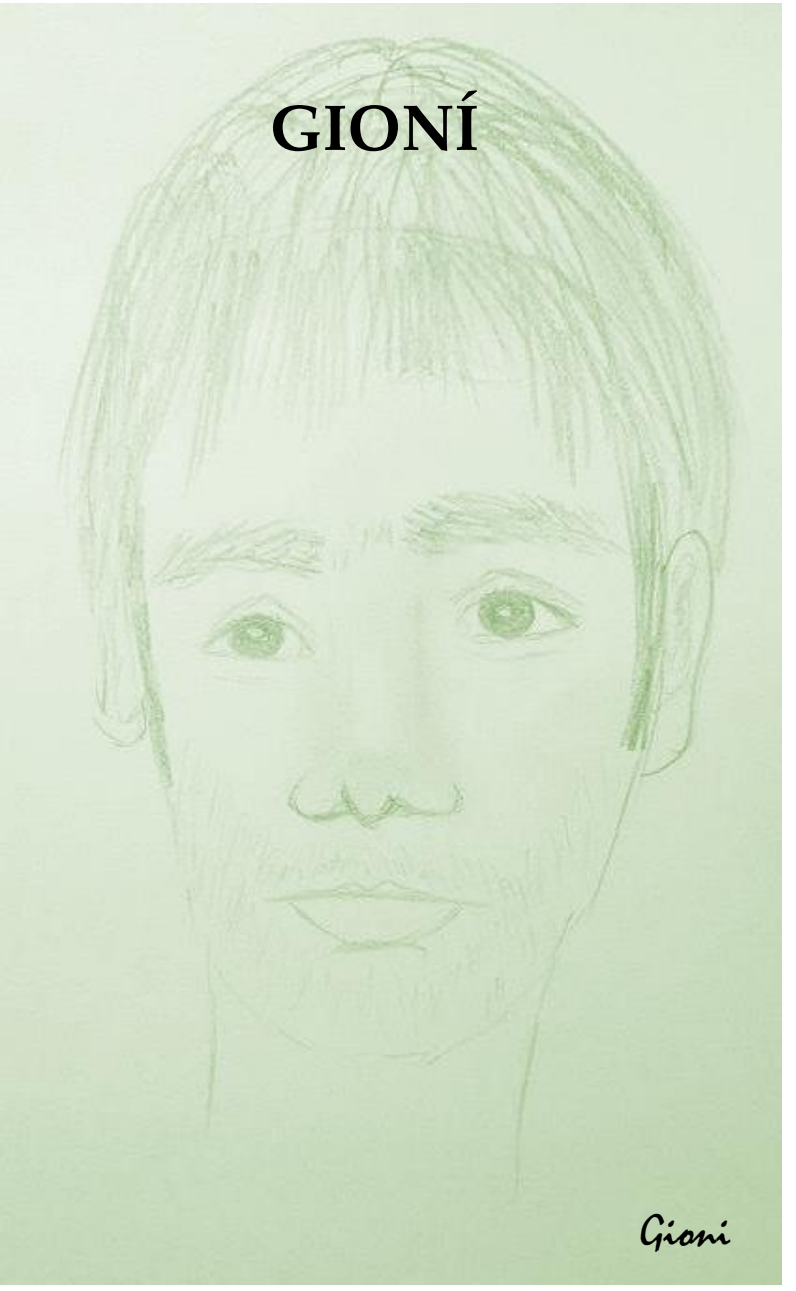
GIONÍ
Gioni

Trecuse demult de miezul nopții… Cerul era **înnegurat** și pe bolta sa î n t i n s ă nu se zărea ~~nicio~~ stea. La *Hanul doctorului*, încet-încet, se așternea liniștea. Câțiva stropi mici de apă prevesteau o ploaie măruntă… Mijea a toamnă.

Dinspre han, zgomote anapoda de pași și o trântitură metalică de ușă.

—Să nu vă mai prind pe-aici!, răzbătu puternic glasul ospătarului, care, după ce strânsese fețele de mese, așezase scaunele întoarse deasupra meselor, măturase și strânsese cioburile de pe jos, ieșise cu mătura în amenințarea celor plecați.

Aceștia nu răspunseră… Erau obișnuiți cu asemenea scene… Siluetele lor se depărtau în noapte și dispăreau pe rând în **bezna** care devenea stăpână…

—Mergem cu mașina?, întrebă cel cu barbă, gândindu-se că până în oraș mai au șase kilometri.

—Altfel ~~nici~~ nu pot!, zise «Gioni», clătinându-se.

—Bine, dar…, vru să intervină Sonia.

Băieții se priviră și râseră numai pentru ei. Erau demult amici și avuseseră multe aventuri.

În seara asta, Gioni trăsese zdravăn la măsea și îl apucase o durere cumplită de burtă, capul simțea că-i plesnește. Își jură că n-o să mai pună strop de alcool în gură, dar nu era primul lui jurământ. Mintea îi mergea aiurea și gânduri **negre** îi întunecau ochii mari, verzui.

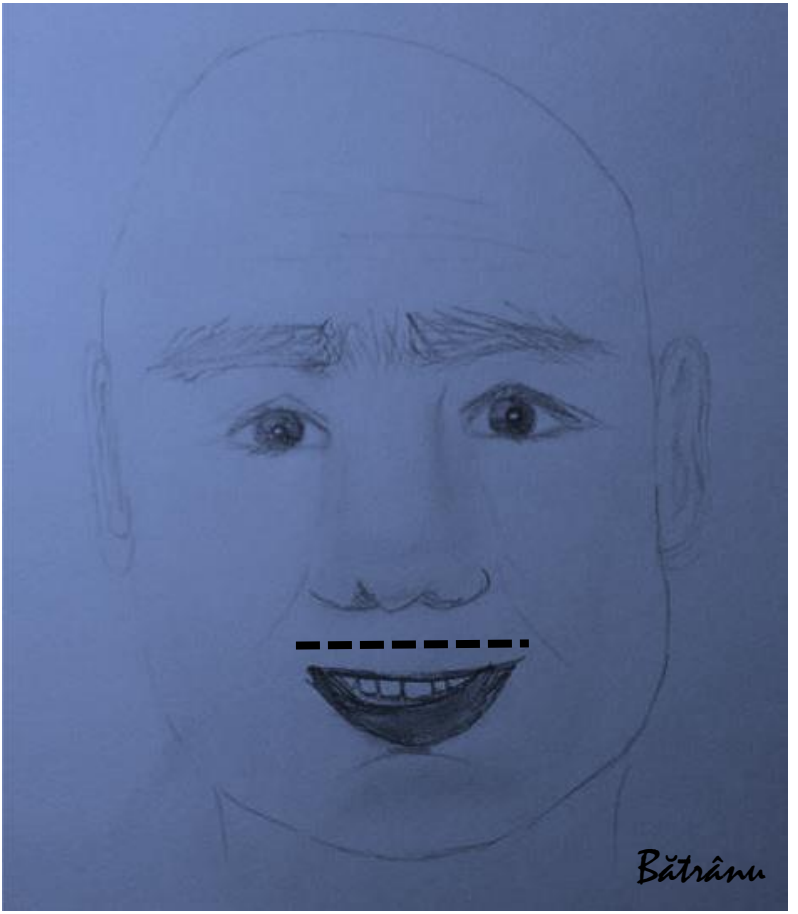

De la un timp, «Bătrânu» mirosise ceva și încerca, foarte diplomat, să afle, făcând pe naivul; îl descosea, dar băiatul căuta să mascheze cât mai bine. Când pleca de-acasă, Babalâcul tocmai îi cotrobăia sertarele. *Cât o să mai dureze jocul ăsta?*, se socotea Gioni. *Dacă descoperă sertarul din spate… Poate n-o fi scotocit pe-acolo…*, încerca el să se liniștească. Îl văzuse răscolind printre lucruri, dar s-a făcut că nu-l interesează, încercând să mimeze o nepăsare.

Acum, aerul rece, de noapte îl mai înviora. Pe umeri îi cădeau vâlvoi, în șuvițe cleioase, de un **negru** murdar, pletele rămase de pe vremea studenției. Căuta să meargă drept, dar picioarele îi erau de ceară.

În dreapta lui, duhnind a băutură, se târa «Bărbosu», un ins necioplit, ciolănos și mai înalt decât el, cu părul creț, atacat de chelie în părțile laterale; o cămașă roșie, în carouri, închisă doar cu un nasture, care lăsa să se observe pieptul lui păros și ars de soare, atârna la spate peste blugii peteciți și tociți, a căror marcă *Brooklin* abia se întrezărea.

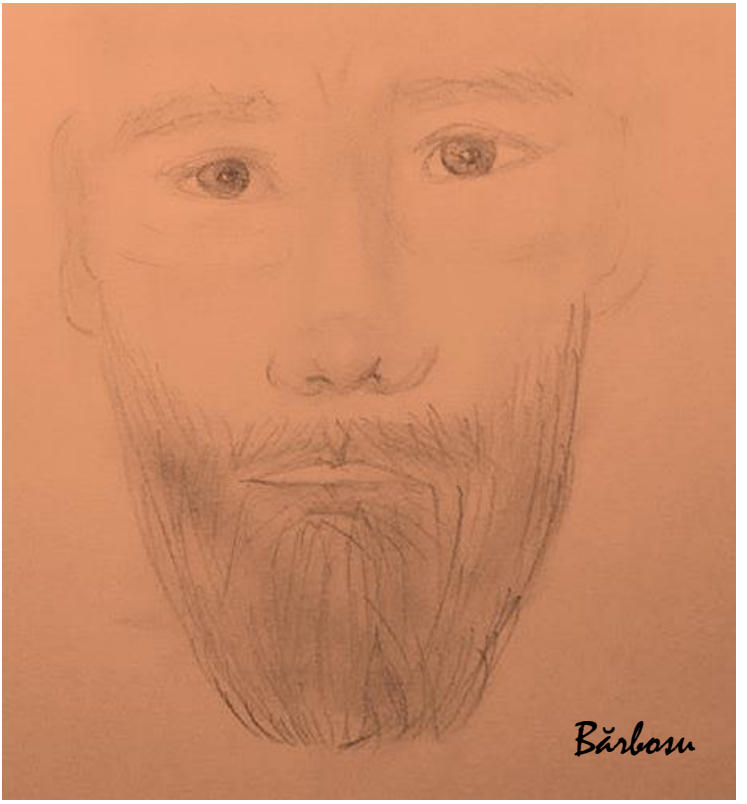

Se sprijineau unul pe celălalt și mergeau anevoios. Capetele grele se bălăngăneau ca niște pendule. Ici-colo se opreau, ținându-se de un pom sau un stâlp ca să nu cadă. După ce se orientau, ridicând puțin privirea, porneau iar, anemic. Uneori se împiedicau în saboți și atunci mârâiau urât printre dinți. Erau oameni ai cârciumilor și bufetelor, ai cafenelelor și localurilor de noapte.

La câțiva pași în față, și mai lateral, mergea zgribulită de frig Sonia, întorcând din când în când privirea cețoasă după cei doi. Șoldurile mari și picioarele groase care sprijineau un corp mătăhălos îi accentuau mersul apăsat, mai mult bărbătesc. Părul șaten, pieptănat cu cărare și prins în față cu o clamă, îi acoperea gulerul bluzei; blugii înmuiați de ploaie deveniseră mai scorțoși.

Ajunseseră la lac. De partea cealaltă a lui, înșirate de-a lungul străzii, luminile neoanelor se reflectau firav pe suprafața **neagră**-verzuie a apei. Ploaia nu contenise; picăturile dese de apă cădeau în linii paralele și se spărgeau de asfalt sau erau înghițite de gura murdară a lacului.

Gioni și Bărbosu erau uzi leoarcă. Apa li se prelingea ușor pe frunte, pe nas, pe fețele lor cutate, îmbătrânite. Uitase de Sonia care, udă până la piele, pășea la fel de stângaci ca ei.

Primul își aduse aminte că de dimineață venise cu *Mercedes*-ul lui la ștrandul de la aeroport, unde-l găsise pe bărbos cu o tipă, apoi se duseră la lac… Dar nu știa unde parcase. Încerca să-și amintească: *…pe urmă am plecat toți de*

la han… Îi treceau prin cap tot felul de gânduri. Dar și le alungă repede.

Clipocitul stropilor de ploaie se rărise și, după un scurt timp, sunetul cadențat al lor se opri. O bucată de vreme bâjbâiră prin împrejurimi. Pe o alee ce cădea în șoseaua principală, mașina își aștepta stăpânul. Rămăsese singură. Îi pândi o bucurie nebună. Gioni își căută cheile prin toate buzunarele, până le găsi. După mai multe încercări nereușite, deschise. Se uită chinuit la volan. Lângă șofer se așeză Sonia, iar în spate, pe amândouă scaunele, se trânti cât era de lung Bărbosu; vru să se ridice sprijinindu-se în coate, dar nu cu destulă forță. Își adună puterile pe care le mai avea, și se rezemă cu umărul de ușa din stânga. Buzele îi atârnau blegi și toată figura se trăgea în jos. Își cufundă din nou capul în plușul unuia dintre scaune; picioarele îi rămăseseră răjghinate pe celălalt, ținând ușa deschisă.

Strada urca o pantă ușoară și ocolea la dreapta. Șoferul porni motorul. Huruitul înfundat îl asurzi, iar aerul coclit din mașină îi aduse aminte de durerea de cap: drumul începu să se strâmbe, iar copacii să se învârtească în jurul lui. Îi apăru în față Bătrânu, zicându-i batjocoritor și rece: *crezi că nu știu, ai?* Puse capul pe volan. Se gândi s-ajungă cât mai repede. Șoseaua asta i se părea imensă. Ridică din nou capul. Lângă el, Sonia cucăia, din spate se auzeau sforăituri prelungite, înecate de câte-o tuse tabagică. Încercă să se liniștească. Aprinse o țigară. Nu mai avea decât țigări *Carpați*, cele două pachete de Kent le fumase cu Bărbosu și cu Sonia.

Trase puternic un fum în piept și-l dădu afară rotocoale. Puse țigara în gură. Apăsă accelerația până jos la podea; mașina smuci și se porni glonț… Era în viteza a patra… Speriat, cu piciorul drept, frână brusc; ușa din spate trosni cu toată puterea și se închise. Sonia tresări. Zdruncinăturile mașinii o amețeau.

—Ce e? Ce e?, bâigui prin somn Bărbosu, adunându-se de pe jos.

Șoferul nu putea să răspundă. ~~Nici~~ nu încercă. Cu ochii mari și gura fără țigară, trecu în viteza întâi și viră la dreapta. La lumina galbenă a neoanelor, asfaltul părea o fâșie nesfârșită care se întortochea în toate chipurile. În fața lui, obosită de nesomn, cu cearcăne adânci și **negre**, totul părea neobișnuit de monoton, absurd: stâlpii înșirați unul după altul, casele aliniate ca mărgelele…. Și liniște, o liniște de te bagă în mormânt. De câte ori nu străbătuse el acest drum? Știa fiecare casă, numărase și stâlpii. Se orienta cu ochii închiși.

Mașina mergea încet… Se pomeni moțăind. Mâinile se lăsau cu toată greutatea corpului pe volan. Ochii îi erau pe jumătate închiși. Se sforță să-i deschidă… Horcăitul Bărbosului îl enerva. Voia să-l scoale, ca să fie ținut de vorbă și să n-adoarmă la volan. Dar în zadar…

Voi reuși s-ajung întreg acasă? Privi lung înainte. Privirea i se pironi în gol… Dormea cu ochii deschiși.

În depărtare, înșirate ca niște baloane, se arătau luminile orașului. Mașina se umpluse de o duhoare grea.

Firicele de fum bălteau prin aerul închis. Se înfundă, jură, ca și până acum, că n-o să mai fumeze ~~niciodată~~.

Gioni căuta să-și țină capul drept și fruntea înainte. Deodată, avu un șoc. În fața lui, la două sute de metri de la intrarea în oraș, un polițai. Se trezi de-a binelea. Se gândi: *să opresc, să nu opresc*… Îl trecuseră fiorii. Se-apropia încet. Se frecă la ochi ca să-l vadă mai bine, dar nu văzu nimic. Răsuflă ușurat. Trase geamul în jos și un aer umed și proaspăt îi răcori obrazul. Se simți mai bine.

Intră pe *Calea București*. La o intersecție, mașina se opri. Bărbosu locuia prin apropiere, la o mătușă pensionată. Trăiau amândoi din pensia ei; el nu lucra nicăieri; amâna de azi pe mâine, și biata mătușă, fiindu-i singurul nepot, îl tolera.

Gioni mormăi plictisit:

—Hai, valea!

Și-l privi încruntat pe cel cu barbă, care dormise până atunci.

—Stai, vere!, morocăni acesta coborând bezmetic, cu picioarele împiedicate.

—Hai, Sonia, adăugă, nu cobori?

Și deschise ușa dinspre ea.

—Eu cobor în centru, răspunse calm aceasta.

—Auzi, gagicuțo, vrei să rămâi cu mucosul ăsta?, continuă Bărbosu, trăgând de ea.

Fata se opunea, Gioni privi o clipă nedumerit. *În definitiv, de ce mucos? Că era cu câțiva ani mai mic decât el!? Îl*

crezuse prieten… Om de gașcă… Și acum… Pentru o fustă… Simțindu-se ofensat, replică:

—Plimbă ursul!

Și, inopinat, trase înăuntru fata, care era pe jumătate afară. Bărbosu lunecă și căzu pe spate.

—Vezi că-ți cârpesc una de te las lat!, răcni către șofer cu vocea lui hodorogită.

Se repezi la el în mașină pe ușa din spate. Răsunară câteva lovituri scurte. Sonia scoase un țipăt ascuțit. Se auziră înjurături. Șoferul acceleră și mașina porni brusc. Cel cu barbă avu timp să se-arunce afară. Căzu rostogolindu-se și rămase cu privirile după ei. Ochii îi fulgerau de mânie. *Mi-a suflat-o!*, își zise.

Ușile clempăniră strident, în timp ce mașina își continua grăbit drumul. Fata bâlbâi ceva. Gioni ~~nici~~ nu catadicsi să răspundă. Îl auzi pe bătrân: *așa-ți trebuie, dacă te-ai înhăitat cu de-ai ca el!*

Curând simți un lichid cald pe frunte, prelungându-se pe buze.

Sonia scoase din geantă o țigară *Marlboro* și începu să fumeze calm, tacticos. Până în centru vorbi tot timpul. Îi spuse că e studentă la București și-i place muzica; a înregistrat la *Grunding*-ul ei formațiile ABBA, BONEY M, BEE GEES…

Șoferul n-auzea. El tăcea mereu. Nu-l atrăgea nimic la această masă informă de carne. Se luptă cu o durere usturătoare pe care căuta s-a ascundă cât mai mult.

La ora trei era în pat. Orașul rămăsese pustiu și numai foșnetul vântului mai dăinuia, stricând parcă tulburătoarea liniște a nopții.

În camera în care dormea Gioni era o dezordine perfectă. Cărțile de joc ungurești cu femei goale stăteau într-o grămadă neorganizată pe masă, printre sticle goale sau pe jumătate pline cu *cognac* și *bitter*. Răsunau înfundate hârâiturile respirației bărbatului care dormea cu gura căscată. Mâna stângă îi atârna moale, pe lângă pat, iar de sub pătura slinoasă, arsă de scrum, ce atârna pe covorul jumătate jupuit și îmbibat de praf, ieșeau niște picioare flocoase și **negre**. Lângă pat, un casetofon răblăgit, iar pe jos pachete și mucuri de țigări. Pe o noptieră apropiată, scrumiera murdărită de tutun și îmbâcsită de chiștocuri mucegăite, răspândea un miros urât de mahorcă.

Frigul îl năpădi. Se-ntinse puțin, după care se chirci în pătură. Pe un scaun mai lângă fereastră își puse claie peste grămadă îmbrăcămintea; nădragii îi aterizaseră pe jos. Țoalele astea erau pentru el haine de purtare și de sărbătoare, haine pe care le freca în fiecare zi. Întrevederea cu Bătrânu îl obseda. *O fi aflat…*

—Nelule, se auzi glasul străin al maică-si, scoală-te, dragă, și bea-ți cafeaua!

Nelu se mai întinse o dată, căscă somnoros și se întoarse pe partea cealaltă. Maică-sa zgâlțâi de el:

—E târziu, Nelule, și avem treabă. Ne vin musafirii.

—Lasă-mă, doamne,-n pace!, îngână băiatul.

Telefonul din camera vecină țârâi brusc de câteva ori. Maică-sa alergă într-acolo. *Alo?... Da!... Da, imediat!* Se auziră pași. Nelu își dădu seama că este căutat. Deschisă ochii

încleiați. Într-o vitrină a bibliotecii din față, râdeau colorate sticle de *scotch*-uri, *whisky*, *cherry-wine*… Fața lui *Johnny Walker* şi ambalaje de *Kent*, *Marlboro*, *Pall Mall*... I se păru că râd de el şi-l batjocoresc. Deasupra, ceasul de masă, ticăind grăbit, arăta orele amiezii.

De la o vreme, Gioni se culca la ore mici şi se scula la ore mari. Ridică încet capul ca să nu ameţească. Gura îi lăsase un gust amar, leşietic, de ţigări, amestecat cu salivă. Se duse în slip, mergând încă buimăcit de somn şi hirsut. La gândul că ar putea fi Jeni, ultima sa cucerire, se înveseli. Bucuria însă ţinu o clipă, până recunoscu la celălalt capăt al firului vocea Bărbosului:

—Vezi că te calc deseară! Lingem câte o bere şi mergem la o partidă de poker!

Gioni închise. Ştia că Bărbosu le trişează şi vroia să-l ia de fraier. *Nu mai are lovele,* gândi Gioni, *fiindcă-l concurează ţiganii la speculă*. Telefonul sună din nou, dar nu mai răspunse.

Se duse în camera lui. Avea capul înceţoşat şi făcea eforturi, ca să-l clatine cât mai puţin. Se prinse de bibliotecă, de masă şi, în cele din urmă, tăbărî în pat. Stătu o perioadă nemişcat.

În urechi îi suna confuz banda de la magnetofon: *Shey, shey, shey, signora*..., şi murmurul pestriţ şi hodorogit al vocilor lor:

Şi-altă dată, şi-altă dată,
O s-o facem, facem şi mai lată!

Închise ochii să mai doarmă puţin. Văzu un amalgam de culori în care predominau pete roşii, care dispăreau într-un fond **negru**; culorile se amestecau între ele şi se separau iar. Forţă ochii. Se văzu într-o cârciumă, bând pe nerăsuflate o sticlă de bere în urma unui pariu cu Bărbosu. Îşi aminti că acesta îi rostise ironic: *Bravo Gioni, ai s-ajungi departe!*

Şi, într-adevăr, ajunsese departe de visurile lui. De când îl exmatriculaseră, o ţinea într-una în chefuri. Îşi îneca supărarea, obişnuia el să spună. Imagini din viaţa lui se succedau episodic în minte. Vru să se ducă la baie; săltă mahmur capul, dar simţi o ameţeală răbufnind din noaptea trecută; maţele i se întoarseră pe dos; vomită, stropind pătura, covorul... Se mai uşură; cu picioare nesigure, ajunse la baie. Se holbă la oglindă. Arăta bătrân. Încercă să rânjească, arătându-şi dinţii cariaţi şi galbeni de tutun. Ciompi mari şi rari înfipţi în faţa-i unsuroasă îi ieşeau din barbă. Arăta ca un *hippy*. Uitase să se mai radă şi să se spele. Începu să se scarpine tare cu amândouă mâinile în cap. Era într-o stare lamentabilă. *Nu, nu se mai poate o astfel de viaţă!*, se zgâi el la cel din oglindă. Îşi făcu *toaleta*, care consta din câteva flegme scârboase şi râgâituri tari, aruncă de două ori cu apă pe ochi şi intră din nou în cameră. Îl năpădi un aer bolnav. Mirosea toată casa, de parcă ar fi fost udată cu alcool până-n temelii. Îşi ţinu puţin respiraţia. Intrigat, izbucni într-o furie nebună şi sparse zgomotos sticlele de pe masă. Căzu lat în pat.

Din camera cealaltă se auzi vocea groasă şi răguşită a tatălui, un bătrân rotofei cu mustăcioară subţire, care i se adresă pe un ton zeflemist:

—Domnu' Neluţ, poţi mata să-mi spui unde-ai fost azi-noapte?

Nelu replică scurt:

—Ce te bagi dumneata?! *Se vede că s-a-ntâmplat ceva!*, medită el.

—Dar, reluă ironic tatăl pufnind din ţigară şi privindu-l prin fumul dat pe nas, văd că ai ochiul colorat!?

—Vezi-ţi, domne' , de treaba dumitale!, răspunse cu vechea formulă băiatul. *Babacii ăştia îşi bagă nasul în toate*, gândi.

—Şi de mizeria asta din cameră ce-ai de zis?, se răsti taică-su la el şi-i apărură două firişoare umflate în dreptul tâmplelor.

Gioni ştia că bătrânului îi sare repede ţandăra. Cuteză să îndruge, văzând că îi caută nod în papură:

—Asta e camera mea şi fac ce vreau! Sunt major!

Bătrânul se-**nnegri**.

—Daaa?!

Și-i fulgeră una.

Gioni îl scrută cu privirea; vru să-l ia de piept şi să-l azvârle, era mai solid ca el, dar se opri la timp.

—Dacă eşti major, poţi să lucrezi!

Uraganul se dezlănţuise ...

Băiatul roşise ca racul şi rana de la buză i se deschise ... Aşadar, Bătrânu descoperise.

—Vasile, ce-aveţi, dragă?, interveni un glas de femeie.

Spiritele se calmară...

În mirosul nesuportat al camerei, Gioni boli toată ziua, cu ligheanul lângă pat. Îi era silă de sine. De la o vreme rudele şi vecinii se uitau pieziş la el, încât se ruşina să mai dea ochii cu cineva. Jeni oare de ce nu-i telefonase? Era singura fată la care ţinea cu adevărat. Dar *ea văzuse ce om e!*

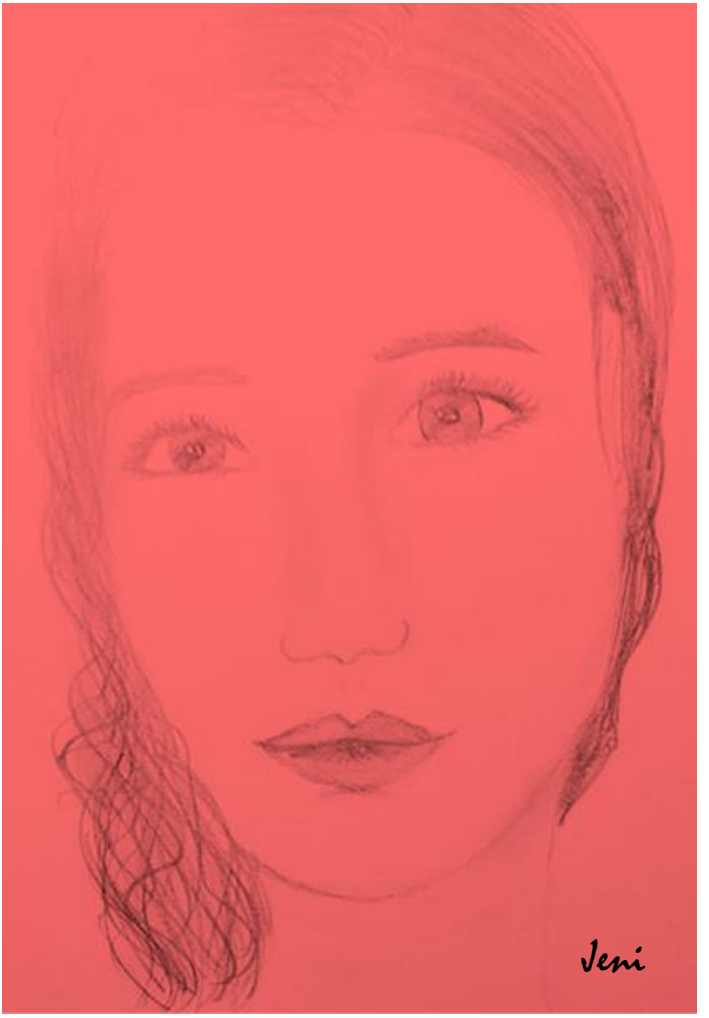

Băiatul ar fi vrut să-i recâştige încrederea... ÎI mustra conştiinţa şi se simţea un ingrat. Nu voia să mai audă de nimeni; toată noaptea avu insomnii...

Nu după multe zile, Gioni intra pe poarta fabricii...

Pe Bărbos nu l-a mai văzut. Într-o zi, a primit o scrisoare de la Constanţa: se angajase marinar.

GEAMANTANUL VERNIL

De câteva minute, sosise cu un tren din străinătate o doamnă îmbrăcată într-un pardesiu gri. Mergea grăbită spre Biroul de Informaţii, strecurându-se cu atenţie prin puhoiul de lume din Gara de Nord spre a nu se "şifona". Purta în mână un geamantan vernil, pe care-l balansa frecvent, înainte şi înapoi, din mersul săltat al picioarelor. Faţa îi zâmbea albă prin pudra obrajilor şi roşul buzelor.

Nae Pomaru se uita curios la lumea din jurul lui, plimbându-şi ochii spălăciţi pe veşmintele trecătorilor şi încercând să audă vocea crainicei prin megafonul hodorogit al gării. Îşi uitase pe el costumul, fără vârstă şi culoare, târându-şi persoana apatică prin agitaţia peronului. Asculta ritmul lent al paşilor pe betonul încins. Din când în când, se mai împiedica şi-ntorcea capul, cerând mecanic scuze, dar mai ales încurca pe alţii, care îl priveau când sadic, când sarcastic. Căuta să aibă drumuri în linie dreaptă, dar cu cât mergea mai repede, cu atât şerpuia mai mult printre călători.

—Bă, mai faci?, se răsti un copil în haine slinoase la altul mai mic, ţinându-l de piept cu mâna stângă şi smucindu-l.

—Nu mai fac!

—Bă, mai faci ori nu mai faci?

—Să mor dacă mai fac!

Pomaru studia fiecare om care trecea, încercând impresia primului moment.

Un ţigan, cu mustaţă răsucită şi lungită după colţurile gurii, lipăia ţanţoş, curgând după el zdrenţele, o nevastă şi o droaie de copii. Cel mic, gol cum era, rămânea în urmă, atrăgând vocea deosebit de groasă a bulibaşei:

—Jă la căruţă, că te mâncă urşii!

Ţigănuşul alerga tont, cu picioruşele desculţe şi rahitice, pline de smocuri cu carne fragedă.

Pomaru rămăsese, fără să vrea, cu privirea după el. Imagini obscene i se întruchipau în mintea ceţoasă.

Lângă el, doi ţărani zdraveni, cu sângele ieşit în obraji, mirosind a ceapă şi pământ proaspăt, negru, păreau senini. Aveau în jurul lor o mulţime de papornițe, saci plini şi un aer sănătos.

—Cum o fi piaţa la Arad?

—Anu trăcut, în vrămea asta, era goală, cum am dăscărcat, cum am tărminat.

Nae nu se pricepea însă la comerţ.

Urmărea acum doi cerşetori care îşi târşeau picioarele betege, părând împreună un om şi o jumătate. Cel bătrân, cu o barbă albă, figură blajină, trăgea pe celălalt, cocoşat, mergând aproape în patru labe.

—Dumnezeu să vă miluiască!

Întindea mâna tremurând spre oricare îi băgau în seamă cu privirea.

—Milă pentru omul care nu vede soarele!

Pe Nae îl scârbeau; se bătu cu palmele peste buzunarele prea lungi ale pantalonilor, după câţiva crăiţari.

Nu avea nici pentru el; căta să pună în mâna bătrânului cât mai puţin.

Era aiurit, cu gândul la femeia care nu mai vine.

—Ai un foc?, îl întrerupse pe băietanul obraznic care-l privea pe sub cozorocul şepcii.

—Nu, dădu indignat din cap.

Dintr-o jachetă jerpelită, făcută din material de blugi, tipul scoase un pachet de Kent şi îl arătă, ferindu-l de lumina zilei.

—Vrei ţigări străine?

—Nu fumez, zise încet şi cu frică Pomaru, privind apoi cum insul se furişează tiptil şi se pierde în mulţime.

Mai departe, hărmălaie: râsete tumultoase... pauză... râsete tumultoase... O grămadă de băieţi şi fete care, după pletele şi îmbrăcămintea soioasă, păreau a fi studenţi gălăgioşi, puşi pe glume, erau încărcaţi cu schiuri şi rucsacuri doldora peste hanoracele scorţoase.

Indivizi cât mai feluriţi se perindau pe lângă el. Năclăit de căldura verii, se opri în faţa unui chioşc de răcoritoare. De ce n-o veni? Privea în gol, iar în fiecare femeie care apărea căuta s-o vadă.

Aerul era îmbâcsit de un amalgam de mirosuri, peronul plin de bagaje şi mişunând de lume.

De sub pardesiul gri, desfăcut la toţi nasturii, doamna păşea mărunt, apăsând cu grijă pe tocurile înalte, croind drum pe peron, urmată la câţiva metri de un domn solid şi înalt, cu un geamantan mare, care coborâse din acelaşi tren.

Domnul părea că profită de breşa deschisă de doamnă, ca de albia unui râu ce despică munţii.

Crainica anunţă repetat, cu o voce politicoasă, plecările şi sosirile, după un semnal muzical.

... Vă rugăm coborâţi din vagoane, numai atât putea auzi.

Pomaru, prăfuit pe haine, cu pantofii nefăcuţi cu cremă de când îi luase, năduşise, iar sudoarea i se amestecase cu unsoarea de pe faţă. Uitase că nu mâncase la prânz şi se mira cum de îi este foame.

Într-o cămaşă albă cu mânecă scurtă şi obrazul proaspăt ras, domnul cu un geamantan mare şi dichisit trecu pe lângă el. Voia să se creadă că e calm, concentrat numai asupra greutăţii geamantanului.

Ce prost e şi ăsta, să se care cu ditamai cufărul după el!, gândi Pomaru, privindu-l lung. *Ce marafeturi o avea în el? Eu, când plec undeva, nu-mi iau toate prostiile cu mine!*

În următoarele secunde, Pomaru fu martorul unei întâmplări pe care n-avea s-o uite niciodată.

Doamna cu pardesiul gri lăsă geamantanul jos şi se duse câţiva paşi în îmbulzeala de la ghişeu. Văzu pe domnul cel masiv cu "valiza" lui cea neagră, cu încheieturi metalice şi destul de sofisticată, lângă al ei.

Cu sânge rece, ca şi când totul ar fi fost firesc, acesta apăsă un buton, partea de jos a geamantanului mare se deschise, şi-l înghiţi pe cel mic.

Pomaru încremeni. Un timp rămase pironit locului. Totul se petrecuse uimitor şi repede, ca un lucru normal.

Stăpân pe sine, domnul cu geamantanul stătu pe loc, părând că aşteaptă pe cineva. Pe faţă nu i se citea nicio încordare.

Peste câtva timp, doamna cu pardesiul gri, după ce căută cu privirea locurile, înmărmurită, începu să strige şi să se jeluiască:

—Geamantanul, mi-au furat geamantanul! Uite, aici l-am avut pus, lângă geamantanul ăsta mare. A văzut şi domnul!

Bărbatul dădu pasiv din umeri şi rămase în continuare pe loc, uitându-se din când în când la ceas, dând să se înţeleagă că cel aşteptat întârzie.

Doamna ţipa în continuare disperată, încât se strânsese lume multă în jurul ei, toţi scrutând indiscreţi ce se întâmplă. Începu să plângă amar, izbucnind în hohote; şiroaie lungi i se prelingeau pe faţă.

Nae Pomaru, care între timp se dezmeticise, privea fără să-şi creadă ochilor faza. Zise: *dacă ai şti că geamantanul dumitale e în ăl mare, la doi paşi!* Tocmai când se decise să se îndrepte spre locul cu pricina, un bărbat straniu îl prinse uşor de guler şi-i şopti la ureche:

—Măi nene, văzuşi prea multe! Hai, întinde-o, dacă vrei să n-ai necazuri!

Pomaru vru să răzbată mai încolo, dar individul îl strânse tare de revere şi-i zise, arătându-i din ochi:

—Priveşte după stâlpul din faţă!

Când se uită, văzu o persoană cu pardesiu alb şi pălărie neagră, rezemat şi fumând tacticos, englezeşte, uitându-se prin fumul de ţigară la el. Înţelese. Se-ntoarse şi asistă neputincios, şi de la distanţă, la scenă.

—Să nu cumva să ne superi!

I se făcu milă de doamnă şi-ar fi vrut s-o ajute, dar era încolţit. Înghiţit de lumea care se strânsese roată, domnul cu geamantanul mare se strecură normal la treburile lui.

Curând, veni şi poliţia gării. Dar, vorba ceea*: prinde orbul, scoate-i ochii.* Într-atâta lume ...

Pomaru mai zăbovi pe peron şi intră în restaurant.

Pe o masă străină, observă o pălărie neagră şi îşi aminti de tipul complice; ca să se convingă, scăpă din mână câteva monezi şi se întoarse să le ia. Nu se înşelase. Între timp, sosise şi trenul de la Timişoara. Uită de cele petrecute şi nu-l mai interesă nimic. Aştepta, cu inima bătând puternic, soţia, care întârzia să apară. Pe peronul aglomerat, cu greu făceau faţă, străbătând în sens invers. Îl apucă o bucurie nebună: cu câteva bagaje în mână, mergea radioasă nevastă-sa.

—Ce bine că te văd, dragă!

—Vai, de-ai şti ce dor mi-a fost de tine, scumpule!

După câteva formule de politeţe şi pupături artificiale, porniră pe jos spre un taxi.

Era bucuros că, în sfârşit, o să petreacă câteva zile împreună, după multe ore de lucru peste program, la birou.

Nu mică îi fu mirarea când, în staţia de taxi, văzu aceeaşi pălărie neagră. Pasă-mi-te se temeau de el! Dar nu-i spuse nimic nevestei, ba chiar încercă să zâmbească; îşi aminti câteva poante spuse de colegii de birou. Râseră împreună. Nevasta îl dojeni puţin că nu se îngrijeşte. Îi spuse să-şi facă alt costum, să-şi cumpere o cravată nouă. Dimpotrivă, el îşi lăudă nevasta după modul cum era fandosită şi coafată la ultima modă, dar îi dădu de înţeles că risipeşte banii. Merseră o perioadă îmbrăţişaţi ca nişte tineri.

Iulia

Porniră spre locuinţa lui, situată la marginea oraşului, în gazdă la un moş surd. Era destulă linişte aici şi nu se simţea deloc rău.

—Domnule, i se adresă taximetristul, o Dacie neagră se ţine scai după noi.

Pomaru tresări, dar încercă să mascheze:

—Poate e o simplă coincidenţă.

Puţin nedumerită, femeia întrebă:

—Ce s-a întâmplat, dragule?

—Aaa... nu... nimic!, clătină din cap.

*

Găzdoiul, un bătrân ramolit şi scorojit, cu ochelarii pe vârful nasului, deretica prin curtea care avea doar câţiva metri pătraţi.

Scârţâi urât poarta şi cei doi intrară pe rând pe poteca îngustă care ocolea printre răzoare de ceapă şi flori împestriţate. Îl binecuvântară pe moşuleţul preocupat însă peste cap, care le răspunse pe nas. Iulia privi cu greaţă în jurul ei şi făcu câteva strâmbături din nas, care nu-i scăpară moşului.

—Dee, aşa e p-aici! Dacă stăm în mahalaua oraşului...

Moşul: peltic, sprinten, vorbăreţ.

—Într-adevăr, e cam strâmtoare, dar e curăţel, vru Pomaru s-o liniştească.

Iulia se strecură cu paşi de pisică până într-un coridor întunecat şi răcoros. Pe pereţi, umezeală şi urme de mucegai printre covoare gălbejite de ani.

—Vai, dragă, exclamă, cum poţi să stai aşa?!

Bărbatul consimţi să tacă. Alura sa, obosită de viaţă monotonă de funcţionar ratat, cu pungi la ochi şi părul hirsut, ascundea totuşi un mister.

Clanţa ruginită bodogăni lugubru, zgâriind-o pe nervi. Dinăuntru o năpădi un aer închis, duhoare de la resturi de mâncare şi boarfe mefitice, în special lenjerie, pe care Pomaru le grămădise între sobă şi perete, ducându-le în fiecare lună la spălătorie. Obişnuia să-şi cumpere mai multe schimburi şi le purta cu rândul.

În modesta lui locuinţă, strictul necesar: un pat, o masă, un scaun. O simplitate dusă la extrem. Îmbrăcămintea şi-o ţinea într-un cufăr cu naftalină. Îşi dezbrăcă haina, scoase cravata şi le atârnă de nişte cuie bătute în perete, în timp ce Iulia îşi aruncă poşeta pe masă şi se trânti pe un scaun.

Bărbatul trase perdeaua - adică un ziar îngălbenit de vreme -, lăsând camerei prilejul de a vedea soarele. Se gândi că Iulia este complet dezamăgită de el de când se mutase la Bucureşti.

Scăpătase de mult, iar răceala nopţii se făcea simţită. Treptat, camera strâmtă din mahala se umplea de negură. Femeia luă o pătură de-şi acoperi genunchii goi. Într-un maieu, rupt la subsuori şi murdar, intră bărbatul, cu un

lighean de aluminiu, plin cu apă luată de la pompa din curte, ţinut cu amândouă mâinile. Îl aşează pe pat.

Pe când aprindea fitilul unei vechi lămpi de gaz, îi explica nevestei că instalaţia electrică e defectă în urma unui scurtcircuit produs la reţea.

Cu mişcări lente, dar ştiute pe dinafară, pregăti spuma necesară, îşi ascuţi briciul de o curea veche şi începu să se radă. Se privea într-o oglindă nu prea mare.

Iulia trăia momente de groază, terifiante. Uitase când, pe vremuri, la bunici, aprindea opaiţul. Şi se gândea: *Uite cum trăiesc unii oameni!*

Stătea nemişcată şi privea cu stupoare la cazna bărbatului care ţinea cu o mână oglinda şi cu alta briciul. Îi era greu, dar şi oribil, să-l ajute.

Cum de se măritase cu un aşa om?! Mai ales că el îşi petrece tot timpul la birou. Îi păru bine că n-avea copii. *Dacă ar fi semănând cu el, nu ştiu ce m-aş face!* Bărbatul observase că nevasta este abătută şi încerca să-i distragă atenţia şi să-i schimbe gândurile, vorbindu-i printre două trăsături de brici.

Femeii i se părea caraghios modul cum el se strâmbă în oglindă, umflă obrajii şi se ţine de nas când îşi taie perii de la mustaţă. În câteva locuri se tăiase şi spuma alburie era amestecată cu sânge. Avea el multe cicatrice de pe urma briciului şi, acum, faţa lui ridată era plină cu muşcături de vărsat. Întoarse capul în altă parte, observând că bărbatul vorbea continuu.

Ea nu cuteza să deschidă gura. Totul îi părea neobişnuit, învechit. Se gândi că este nevoită să doarmă în patul ăsta bătrânicios, cu un bărbat vulgar, deloc arătos. Pe deasupra, mai începuse şi să chelească. Nu avea nicio poftă. Pomaru ghicise din gândurile femeii şi considera că-i va fi uşor să o convingă să stea cât mai puţin. Dar o lăsă totuşi să facă ea primul pas.

—Mi-e frig!, zise aceasta, dârdâind puţin.

—Mai vrei o pătură?

Îşi imagină o nouă pătură slinoasă şi replică dezgustată:

—Dar pe pat ce mai rămâne?

—Împrumut eu de la gazdă alta.

Femeia refuză categoric.

—Ce-ar fi să tragem o raită pe la Gina?, căută Pomaru s-o consoleze. Ne mai dezmorţim picioarele. Ieri a venit cumnatu' din Germania. Să vezi ce-o să povestească...

—Bine, dacă tu vrei..., făcu Iulia Pomaru pe mironosiţa.

Bărbatul terminase corvoada pe care o îndeplinea săptămânal mai mult de gura celor din jur. Carnea lui albă prinsă de oase, parcă stătută la întuneric de palidă ce era, se acoperi cu o cămaşă mototolită, apoi cu haina lui din totdeauna.

Se grăbiră să plece. Aerul de-afară era mai cald şi mai plăcut.

Pomaru se-ntoarse singur pe întuneric. Avea douăzeci de minute de mers pe jos. Putea să mediteze la cele ce văzuse. Nici nu se mira.

Iulia înjghebase câteva pretexte, cum că n-a mai văzut-o pe Gina de când erau mici şi-i era dor de ea, că Bibi o amuză grozav. Nu insistase, prefăcându-se că regretă.

Moşul sforăia sfâşiind o liniște cumplită. Balamalele porţii scârţâră lugubru încât se sperie. Ce straniu era totul! Orbecăia printre răzoare. Se împiedică de scări şi tresări de frică. Inima îi reveni curând. Intră tihnit în camera cu care se obişnuise. În faţa lui, pe scaun, sta, drept, omul cu pălărie

neagră. Pomaru nu-şi crezu ochilor. Înlemni. Holbă ochii cât putu de teamă. *Omul ăsta o fi vreun hoţ modern? Dar sunt atât de sărac, încât, dacă șterpeleşte ceva, păgubeşte pe altul*. În privinţa asta era împăcat.

Prinse curaj şi aprinse lampa.

—Ce doriţi?, reuşi să îngăime.

Domnul cel calm îl rugă politicos să ia loc pe pat. De parcă ar fi fost la el acasă.

Pomaru se conformă. Era intrigat şi totodată curios ce vrea de la dânsul. Nu le făcuse nimic, nu vroia nimic. Ar fi nişte proşti să se ferească de el! N-ar putea să le facă niciun rău, *dar dacă îmi trag ăştia o chelfăneală zdravănă? Să nu o păţesc mai rău*. Şi moşul nici n-aude bine...

Să-l lovesc?, cugetă el o clipă. *N-am nicio şansă. Poate vor să scape de mine...* Îi apărură broboane pe faţă. Se gândi că în semiîntuneric poate nu se observă. Nu vroia să arate că-i e frică. Dorea să pară indiferent, deloc contrariat.

—Noi apreciem tăcerea dumitale!

Vorbea rar, accentuând unele cuvinte. Îi întinse un teanc de sute, pentru care funcţionarul şi-ar fi tocit luni de zile coatele la birou. Pentru un moment, ispita îl împinse spre bancnote, dar îşi retrase mâna la timp. Probabil că-i cerea anumite servicii.

—Nu primesc bani de la necunoscuţi! De unde să ştiu eu... poate sunt furaţi?

—Văd că eşti un ins inteligent şi neconformist. Dar ia-i! E dreptul dumitale!

Domnul se ridică şi, cât era de înalt, ajungea la tavan. Pomaru amuţi. *Dacă îl pocnea ăsta? Ce bine că s-a întors singur, nevastă-sa ar fi leşinat. Rămânea de laş în ochii ei...*

Şi-aşa n-avea tipa o părere prea bună despre el. Îl considera un funcţionar ratat. Nu făcuse şi Nae facultatea, ca ea? Aşa, că el a ajuns în industrie, e altceva. Dar avea, primea bani mai mulţi ca nevastă-sa şi locuia la oraş. Oricum ar fi stat, stătea la oraş totuşi. Că ea se numea profesoară şi el n-avea titlu? Dar, oare, ce vină purta Pomaru că oamenii ştiu

numai de "profesori", "doctori" şi "ingineri"? Avea vreo vină că meseria lui de programator nu e cunoscută? Când îl întreba cineva ce lucrează, îi era ruşine. De fiecare dată oamenii îi ziceau "şi cu ce te ocupi?". Pauză. "La calculatoare".

Luă banii şi îi aruncă în buzunarul pardesiului celui ridicat în picioare. Acesta observă, îi trânti pe masă printre borcane şi ceşti de ceai, apoi dispăru în beznă. Un huruit de motor, şi maşina zbură pe sub fereastră.

Nae Pomaru recunoscu geamantanul cel mare pe scaunele din spate ale limuzinei. Vru să numere banii. Dar nu, nu erau bani curaţi.

Dacă s-ar duce la poliţie? Dar poate e supravegheat şi pe deasupra fusese şi mituit. Era obsedat. Să telefoneze? Şi cu banii cum o scoate la capăt?

Timpul trecea în defavoarea poliţiei. Poate şi a lui. Nu era decis. *Sunt un om laş. Dacă telefonez, mă înhaţă bandiţii, dacă nu telefonez, mă arestează poliţia.* Era la ananghie.

Puse mâna pe telefon. Tremura. Ridică receptorul, dar începu să-i dârdâie mâna. Formă stângaci numărul. Începu să se bâlbâie.

—Aaaloo?… Gea, gea-man-ta-ta-nul...

Sergentul de servici, înţelegând emoţia, îl ajuta, în acelaşi timp trăgându-l de limbă.

—Da, da, da! O-o-o ma-şi-nă Foo-o-ord...

Se închisese. Lăsă uşor receptorul în furcă şi căzu în pat, copleşit. Îl cuprinse o stare de anxietate. Încuie uşor pe dinăuntru şi omorî lumina.

Se foi toată noaptea. Deşi era obosit de drumurile din timpul zilei, nu adormi. Păturile erau reci şi gloduroase, iar pernele pline cu fulgi şi ciumpi care ieşeau prin burduf. La mijloc se scobiseră mult şi erau pătate de unsori galben-negricioase.

Nae se strânsese colac şi medita. Mâine o să cucăie toată ziua pe birou. Din când în când, va da cu apă pe ochi, pe tâmple, să se mai învioreze. Parcă se vedea ştergându-se cu o batistă mototolită în jurul ochilor şi pe frunte. Atunci, câteva minute se va simţi mai bine, mai înviorat. Dar o să tragă un pui de somn după masă...

Da, ce somn! O să doarmă de la patru după masă până a doua zi dimineaţa. Odată a uitat şi ceasul neîntors. N-a mai dormit el aşa?! Iar a doua zi era bine mersi. L-a remarcat şi şeful, cât este el de morocănos şi nesuferit. *Dar parcă şeful nu le cucăie? Dar el nu doarme, se odihneşte! Nu mănâncă, se hrăneşte!* Îl tot bate la cap cu lucrarea. De când şi-a schimbat ochelarii, are alt punct de vedere. *Sau vrea să scoată castanele din foc cu mâna mea? S-a suit în copac, iar acum trebuie să tai pomul ca să-l cobori…*

Dacă nu s-ar fi luat după şeful de birou, lucrările ar fi decurs bine. Însă, conform articolului 1, şeful are totdeauna dreptate, iar când n-are dreptate, se aplică articolul 1. De, peştele se împute de la cap. În schimb, ţine toată ziua şedinţe. Dacă ştii un lucru, te-apuci şi-l faci, dacă nu, faci şedinţă şi-i înveţi pe alţii cum să facă. Băieţii îi zic Bitu, dar el nu ştie. Atunci când oamenii se tem de tine, nu-ţi cunoşti porecla.

Bitu s-a lovit rău la picior şi vine în cârjă la lucru: conducerea biroului şchioapătă.

Omul nerealizat şi fară vreo pasiune se apucă de băut sau rămâne pasiv la toate. Pomaru făcea parte din a doua categorie. Devenise de o indiferenţă *feroce*. Nu-l interesa nimeni şi nimic. Nici nevasta. Se însurase şi el ca să fie în rândul lumii şi, acum, observând diferenţa dintre ei, se depărtase mai mult de soaţă. Relaţiile dintre ei erau colegiale. Se gândise într-un timp să se despartă de ea, dar îi era greu să mai umble pe la tribunal. La urma urmei, ce-ar fi realizat?! *Nu se putea numi holtei? Mai tot timpul singur...*

Aţipi, furat de gânduri.

*

Telefonul zbârnâi puternic şi Pomaru sări, dezbrăcat cum era, în picioare. Dormise cu gura căscată şi acum i se părea uscată. Înghiţi de câteva ori, încercă apoi să-şi dreagă vocea, tuşind tare. Un moment se opri la Iulia, la gândul că ea ar mai ţine câtuşi de puţin la el. L-ar scoate din moleşeala asta de birocrat. Evident, se înşela; Iulia, nici pomeneală. *Şi la ora asta?*

Pomaru amuţi din nou. Se făcuse inima în el cât un purece. Ce vină avusese el că se afla acolo? A văzut fără să vrea. *Uf! Dacă nu ar fi venit tocmai acum şi Iulia asta! Dar oare e culpa ei?* Nu, ar fi absurd s-o amestece pe ea.

Acum intra pe mâna poliţiei. Ca o minge aruncată de la unii la alţii. *Numai că sunt doar o fiinţă, un om…*

N-avea timp de *complicaţii*.

...Cum?! Dăduse informaţii false?! Găsiseră un geamantan obişnuit?! Să vină la poliţie?! Pentru ce?! Acum o s-o încurc mai rău! Medită să plece din oraş, dând bir cu fugiţii. Îşi ia concediul şi se duce la ţară, la Vâlcea, vorbeşte cu ai lui, cu finii. Ăi bătrâni o să-l întrebe: "Pe când cu nepoţii?", iar el o să zică: "Las, că mai e timp".

Timpul se cam dusese, dar el se obişnuise cu formula asta şi lăsa să se înţeleagă că formează o pereche potrivită cu Iulia. Evita discuţiile pe această temă, iar când venea vorba, încerca să devieze.

Coborî, cu capu-n nori, pietrele crăpate şi răspândite care cândva alcătuiau o scară, fără măcar să observe bătrânul sculat cu mult înainte.

—Păreţi cam abătut în dimineaţa asta, domnule!

—Aaa... I se puse un nod în gât. Nimic! Ştii, somnul ăsta..., zise fără să întoarcă capul, cu privirea în pământ.

La poartă găsi în cutia de scrisori un plic. *Cine să-i scrie?!* N-avea cine, pentru că nu scria la nimeni. Avu totuşi curiozitatea să afle. *Cine se mai gândeşte la mine?*

Puse mâna pe plic şi i se păru gros. Chiar simţi şi o poză în el. *Ia te uită!* Desfăcu la repezeală plicul. Din mână îi căzu poza şi, stupefiat, se văzu arătat cu bancnotele; în planul secund, se observa o parte dintr-un pardesiu. *Ce poză!...*

Îşi aduse aminte că primise o sumă apreciabilă. Când citi scrisoarea, îşi dădu seama în ce intrase.

"Domnule Pomaru, dacă vorbeşti... ". *De unde ştiau ei cum îl cheamă?*

Tonul părea ironic şi amenințător. I se vorbea de sus. Era tulburat şi păli; se întoarse cu spatele la găzdoi.

Pe drum, se dovedi a fi mai abătut. *Să lipsească de la servici?* În zece ani de zile nu întârziase niciun minut! Rememoră muştruluiala pe care o făcea şeful pe un ton sporăvăitor şi solemn celor care întârziau, şi-i încondeia. Trebuie să dea un telefon, măcar să-i anunțe. *Să se scuze pentru că e bolnav sau a venit soția? Motivul cu boala e banal.* Îl spune pe al doilea. Şi, de fapt, este adevărat. Parcă vedea mutra şefului şi colegii şuşotind…

Mergând aşa, se trezi în stația de autobuz. Ba chiar urcă. Nici nu ştia ce număr e, dar toate treceau prin centru.

Băieți cu plase de nailon, cam somnoroşi, doamne pudrate şi zbârcite ce-şi dădeau aere de tinere şi culte:

—Ce te-mpingi, dragă?! Îmi pătezi rochia cu mâinile tale murdare!

—Puştiule, vrei să te țin în spate?, se rățoi o babă grasă la un tânăr sfios, care se retrase o jumătate de metru înapoi, căutând să păstreze distanță, intimidat de ochii călătorilor.

În față, câțiva băieți nesomnoroşi, ce arătau că-l cunosc pe şofer, îi spuneau câte o poantă, la care acesta replica exaltat:

—Ce chestieee!

—Hai, nea Bebe, calc-o pe coadă!, îl îndemnau.

Maşina, plină ochi, porni chioară de-un far.

Şoferul stinsese luminile înăuntru şi călătorii mai moţăiau. Pomaru încercă să doarmă puţin. Avea ochii umflaţi de insomnii.

—Pune-i piedica, nea Bebe, că până aici plătirăm!, continuară cei din faţă când maşina oprise în centru, în timp ce râdeau înfundat, dându-şi coate. Pasămite, nu aveau bilete.

Trecu pe lângă poliţie, dar nu îndrăzni să intre. Plănuia cum să se descurce. *Cum o să fie?!* Nu fusese în viaţa lui pe la poliţii şi tribunale. Nici ca martor. Se uită la un ceas şi văzu că la servici întârziase. Acum se semna condica. Îl văzu pe şef studiind-o. *Aha, lipseşte o semnătură! Ia să vedem, cine e impostorul? Pomaru? Ăsta părea un om liniştit şi serios.*

Dăduse de câteva ori ocol poliţiei. *Să intru?! Să nu intru?!* Tot o să-l chestioneze o dată. Puse cu emoţie mâna pe clanţă şi intră într-un coridor; de la informaţii, află numărul biroului.

Pomaru nu povesti scena din gară. Nici nu aduse vorba de aşa ceva. Detalie întâmplările cu necunoscutul din cameră şi spuse că nu vrea să afle nevasta de toate acestea.

Poliţia oprise limuzina semnalată şi înăuntru găsise un geamantan obişnuit, un şofer obişnuit; fără pălărie neagră, fără barbă.

—Veţi fi ţinut sub observare până la noi cercetări. Pentru informaţii false, veţi fi pedepsit.

—Daaa... dar, numai că...

—Ce, noi avem timp să descifrăm toate schizofreniile unora ca dumneata?

—Dar e adevărat! Eu...

—Aşa e, aveţi dreptate!, interveni un sergent major şi îi şopti ceva superiorul lui la ureche. Acesta se lumină o clipită. Îl trimiseră la un psihiatru. Pomaru nu mai fusese de mult la doctori, iar la neurologi niciodată. Mai ştii? Câte boli nu s-au descoperit încă? Sau câte boli evoluează fără durere? El nu se căutase; zice-se că dacă zgârmi o bubă, nu se vindecă, se face mai mare.

Medicul îi puse diagnosticul rapid: *psihopatie*. *Ce-o mai fi şi asta?* N-auzise în viaţa lui. *Să ştii că o avea dreptate! Dacă aşa zice doctorul...* Acum are un motiv la serviciu; e suferind şi suferă demult; îi spusese doctorul!

—Ai avut noroc c-ai dat peste mine. Lasă că te vindec eu!

—Dacă n-aveam boala, n-aş fi avut norocul ăsta!, conchise caustic.

Pomaru ieşi năuc. El, bolnav de "psihopatie"? Se pipăi cu luare aminte. Căpăţâna, cam teşită şi umflată la spate. Îi zisese cineva: *Parcă ai fi bătut în cap!* Mergea pe trotuare, printre feţe grăbite şi pierde-vară ca el; nu vedea nimic.

Umbla nepăsător chiar de boala lui. *Când o să-i spun lui Toni, o să pufnească în râs!*

Îi plăcea, din când în când, să se dea şi el spiritual. Dar, toate glumele pe care le concepea, le făcea pe propria-i piele. Deseori erau glume amare. Dar el se-nveselea, mai ales când

colegii râdeau sau cel puţin zâmbeau la poantele care pentru ei nu erau amare.

Se distrau. Se distrau mai ales pe seama naivităţii acestui bărbat, naivitate în orice domeniu. Când se amesteca şi el în vorbă, n-o prea nimerea. De fiecare dată cădea în afara subiectului. Uneori se supăra pe toată lumea şi atunci se închidea în cameră şi citea sau dormea ziua întreagă. Tânăr, avusese gânduri îndrăzneţe, dar se destrămaseră cu timpul.

A fost de ajuns un insucces şi s-a inhibat. Încercase şi o altă cale, dar deznădejdea care îl cuprinsese îl frâna.

Va reuşi? Însă el pornea de la început cu credința că *nu voi reuşi* şi elanul se oprea în faşă. Pe de altă parte, nevasta îl considera *cu capul în nori*.

—Trăieşte şi tu cu picioarele pe pământ! Nu mai umbla după verzi şi uscate, îi spunea ea uneori.

Dar el avea gândurile lui fixe şi nu i le puteai scoate din cap. *Monoman*.

Ajuns acasă, moşneagul îi spuse că l-a căutat o doamnă cu părul vopsit. A plecat furioasă şi n-a lăsat nicio vorbă.

Cum reuşea el să supere toată lumea! Nici nu venise bine femeia şi o necăjise. Parcă o vedea răţoindu-se la el:

—Nu eşti bun de nimic! Fii şi tu ca toţi bărbaţii... Alta nici n-ar sta cu tine!... Nu te interesează decât persoana ta!

Dar pe Pomaru nici persoana lui nu-l mai interesa.

În camera veşnic deschisă, găsi un geamantan. *Aşadar, vroia să plece la ţară şi îşi adusese bagajul*. Îl încercau sentimente ciudate: se bucura într-un fel, deşi se simţea trist, ca un părăsit. Aşa era ea, se îmbufna din orice. *Cum s-o împace? Dar va putea cere aşa ceva?* Iulia era o femeie incoruptibilă. *Până la urmă, timpul o să rezolve totul...*

Tresări, revenindu-şi din moleşeală. *Dar parcă nu venise cu geamantanul? Să-şi fi cumpărat acum unul? Seamănă cu geamantanul doamnei cu paltonul gri. Că nu o fi chiar ea?!*

Ieşi turbat afară.

—Moşule, doamna care m-a căutat, avea ceva în mână?

Moşul, speriat, ridică ochelarii pe nas şi holbă ochii la figura crispată a chiriaşului:

—Îâă..., punând mâna pâlnie la ureche.

Zbieră mai tare.

—Nu-mi aduc aminte... nu cred... privi cu o figură mirată găzdoiul din spatele ochelarilor groşi şi crăpaţi pe mijloc.

Pomaru, curios dar şi cu inima strânsă, se apropie atent de geamantan şi începu să-l studieze.

Vru să-l deschidă, dar nu izbuti. Luă câteva cuie şi un briceag cu lama ascuţită. Se apropie atent. Între timp, primi un telefon. I se păru acelaşi ton politicos, dar rece şi poruncitor:

—Vă rog să nu deschideţi...

Din nou înlemni. Îi ghiciseră gândurile. Dar parcă erau şi greu de bănuit intenţiile lui!

—Alo, cine sunteţi?, întrebă Pomaru.

La capătul celălalt al firului, vocea calmă parcă nici n-auzea.

—Vă previn că ne sunteţi complice...

—Eu?!, făcu Nae.

Celălalt n-auzea, continuându-şi logoreea ca o moară care macină lent.

—Ne bazăm pe încrederea dumitale. De fapt, n-ai de ales...

Funcţionarul îi dete dreptate... Apoi îi cerură să ducă geamantanul la o adresă. *Hamal?* Ce era el? Se-nfurie şi trânti telefonul.

În receptorul care atârna spânzurat de masă, balansându-se, se auziră ultimele semnale:

—Asta să rămână numai între noi.

—Pe dracu!, exclamă Pomaru şi, clămpănind uşa, ieşi în stradă.

Făcu o plimbare prin parcul din apropiere. Era descumpănit. Dacă nevastă-sa divorţează: *să rămână holtei, să se recăsătorească? Dar sunt în stare să întreţin o familie?*

Iar femeile apropiate de vârsta lui sunt, desigur, cu copii. Ar trebui să ia o codană. Ar putea să o facă fericită? Nu. De fapt, n-ar putea ferici pe nimeni. Nu-l preocupă nimeni, nici chiar el! Doar monotonia vieţii lui, cu care s-a obişnuit, îi dă vitalitate.

Într-un timp, îl trecură gânduri amare. Dacă insul cu pălăria neagră anunţă la poliţie că geamantanul dispărut se află la el? Or să-l închidă pe nedrept. Mai bine să ducă el geamantanul la adresa cerută şi scapă de un lucru care-i stă pe cap.

Vru să se întoarcă din drum, dar, cum credea în semne, se gândi că nu-i merge bine. Intră într-o cofetărie, aproape goală în după amiaza aceea, şi luă un pepsi. Un bărbat ce părea pasiv sta la o masă vecină şi sorbea graţios, împânzit de fum, o cafea. Pomaru nu obişnuia să bea cafea cum făceau cei de la birou. Ajunseseră acum unii de beau câte două-trei. Numai şeful nu bea, fiindcă bolea; voise să-şi vândă maşina din cauza crizelor de nervi, dar de zgârcit ce era, ceruse acelaşi preţ cu una nouă.

Nae pomi agale, uitându-se obosit în jurul lui la cei ce treceau. Mergea şi căsca. Uneori mai punea şi mâna la gură.

Mă duc să mă culc, pa! Să vie oricine-ar veni! Când se întoarse, dete nas în nas cu cel din cofetărie.

Stranie coincidenţă. Nu-i plăcea acest gen de oameni care stăteau prin cofetării şi beau cafele, iar în cafenele beau pepsi. Dar n-avea nimic cu ei, aşa că-şi văzu de drum.

Soarele bătea puternic cu razele lui, iar oamenii transpiraţi veneau veseli că terminaseră ziua de muncă. *Na, că mă sări rândul de data asta!*, îşi replică în sinea sa, înciudat, dar şi nepăsător. Pomaru rătăcea printre ei, încurcându-i. Era o zi frumoasă, cu un cer fără pete albe, iar aerul - dilatat de canicula verii. Pomaru îşi liniştea ochii bulbucaţi privind

la iarba verde şi proaspătă a rondurilor sau prin vitrinele magazinelor. El privea la toate, dar nu vedea nimic.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mişcări uşoare. Din când în când trăgea cu ochiul la câte o femeie mai plină şi mai coaptă. Lui îi plăceau *damele* şoldoase...

Nu ştia în ce măsură şi el lor. Dar nu îndrăznea să acosteze vreuna. Prea ruşinos pentru asta! Şi apoi, nici nu avea timp de-ajuns pentru ele şi nicio părere prea bună despre sine. În studenţie preferase fetele deştepte, pentru că frumuseţea e trecătoare cu timpul. Acum, vroia o nevastă frumoasă şi înţelegătoare faţă de el.

Se temea totuşi de femei, pentru că sunt viclene şi nu se pot descurca fără minciuni. Ştia că nu are succes, pentru că ele sunt sensibile la celebritate, iar el: un biet funcţionar fără şanse de afirmare.

La un colţ, se-ntâlni cu un prieten şi mai stătură puţin de vorbă. Abia scotea câte un cuvânt. Observă, din nou, tipul din cofetărie, cu o servietă în mână.

Nici nu ştiu din partea cui mai e şi acest individ şi ce vrea. E agent de-al poliţiei sau de-al celorlalţi? Trebuia să se poarte bine şi cu poliţia şi cu *bandiţii*. Sau să fie şi împotriva unora şi-a altora. Se gândi că nu-i interesează nici unii, nici alţii, aşa că se grăbi spre mahala.

Acasă, îl cuprinse somnul pe dată. La sfârşit, avu şi un vis. Se făcea că geamantanul e plin de bijuterii, dar nimeni nu putea să-l deschidă, decât doamna cu pardesiul gri.

Încercaseră mulţi şi-i curentase, unii muriseră pe loc. Chiar cel cu pălăria neagră şi domnul masiv din gară. Încercă şi el să-l deschidă, dar îl curentă şi se trezi ţipând.

Când se uită la ceas, era deja seară. În mijlocul camerei, încă neatins, era geamantanul. Puse mâna, apoi o trase repede ca ars, dar nu-l pişcă deloc. Văzu că nu muşcă. Nu căută să-l desfacă pentru a nu se crede că a luat ceva dinăuntru. Nu credea în himere, deşi auzise multe poveşti de la bunicii lui din Goruneşti despre oameni cărora li s-au adeverit visele.

S-a hotărât totuşi să transporte *cufărul*, ca să scape odată de belea. Dar îşi aminti de individul din cofetărie. Scoase husa de la valiza lui de lemn, pe care o avusese şi-n armată şi o puse la geamantanul vernil. Se uită atent la fereastră şi nu zări pe nimeni. Cu primul troleibuz, porni îngândurat. Locul ce fusese indicat era o casă veche, cu porţi de fier mari. *Dacă sunt atras într-o cursă?!* Trebuia să fie foarte precaut. Se uită fugar în toate părţile şi nu văzu pe nimeni. Sună. Şi nu mare îi fu mirarea când ieşi chiar doamna văzută în gară. Începuse să se aştepte la orice, aşa că nu se mai gândea. Toate planurile lui se dovedeau de prisos. Se consola cu fiecare nouă situaţie. Îi întinse, deci, mecanic geamantanul. Aceasta, fără să clintească, îl luă maşinal cu amândouă mâinile şi-i închise brusc uşa în nas.

Pomaru se desmetici şi răsuflă uşurat, scăpat de o piatră neagră de pe suflet şi o greutate din mâini.

*

Nae Pomaru se socoti acum basma curată şi o luă vesel pe străzi înguste, întortocheate, printre clădiri bătrâne cu garduri înalte din beton şi fier. Nici nu-şi dădu seama când ajunse în piaţă, cu privirea lui nedefinită şi respiraţia precipitată. Se obişnuise cu aerul mocnit al oraşului, dar asta nu-l împiedică să dea câte-o raită pe la ţară. Venea încărcat de aici: vin, gâşte, ceapă... Şi ce bunătăţi erau acolo! Iar lucrurile mai naturale sunt mai apreciate. Păsările mai vioaie, ouăle mai ouă. Aici i se părea totul artificial. Când vedea carnea albă ca varul a puilor din pungile de plastic ale autoservirilor i se făcea greaţă.

Mânca la cantina fabricii, dar în ciorbă sau în sos nu se atingea de carne. Cutreierase multe târguri şi văzuse oameni care se tocmeau cu ţăranii pentru cinci lei. Ajungând în dreptul restaurantului "Cocoşul de Aur", citi reclama din vitrină: "Restaurantul Cocoşul de aur şi-a deschis porţile într-o nouă toaletă". Pomaru zâmbi.

ÎI furară gândur le şi nu-şi dete seama că se afla în centru.

Din nou nimeri pe lângă poliţie, dar nici nu prididi să intre. Îşi văzu liniştit de drum. Din spate, fu acostat de un necunoscut, care părea furios.

Nae, intimidat la început, grăbi pasul spre a se descotorosi de scai. Încercă să-l piardă pe muşteriu intrând prin magazine aglomerate. Necunoscutul se arăta sigur pe

el. Alura sa îi permitea să urmărească intrusul pe o rază mai mare de acţiune.

Nae urcă la ultimul etaj şi rătăci printre rafturi. Constată că rămăsese singur. Admiră articolele sportive, probă o pereche de adidaşi, se interesă de o minge de fotbal. Juca el fotbal?! Nici vorbă! Întârzia cât putea. Câţiva cumpărători se uitau curioşi la el, în vreme ce-şi potrivea adidaşii în picioare. Curând, observă şi el, dar nu-şi putea da seama din ce motiv. Se cercetă o clipă, însă nu sesiză nimic suspect.

Alături, văzu câţiva copii probând şi ei nişte tenişi chinezeşti.

Afară, încercă să umble a lehamite, dar aceeaşi persoană îl urma, normal. Se grăbi spre clădirea poliţiei. Aşadar, nu scăpase. Ce mai voiau de la el?!

Se simţea stors de vlagă, cu inima grea.

Intră grăbit în clădire. Tipul, după el. *Mă, greşii clădirea? Scria destul de mare afară. Şi-o fi mutat sediul?* Trecu pe lângă câţiva mustăcioşi cu corpurile sub uniformă. Îşi reveni puţin. Deşi din urmă, necunoscutul îl pofti obraznic într-un cabinet.

Pomaru fu tras de limbă şi treptat destăinui toată istoria. I se părea o acţiune din filme.

Nedelcu îl privea plictisit. Nu credea nimic din toate poveştile astea fanteziste. Fuma mult şi privea printre gene, încercând să surprindă mimicele feţii interogatului. În cele din urmă, nu mai putu răbda toate neghiobiile astea. Ridică

tonul şi chiar ţipă de câteva ori, ascultându-şi vocea sonoră, care se izbea de pereţii strâmţi şi revenea. Cabinetul se umplu de fum, iar Pomaru de năduf şi tuse spasmatice. Deveni indiferent şi nu-l mai interesa nimic. Nu se mai gândi nici la posibilele repercusiuni, nici la serviciu.

Parcă lipsise de când lumea. Vorbea absent. Dacă mai întârzie o zi, îi desfac contractul de muncă. Ce-o să facă după-aia? Nici nu se gândise. Poate nici nu-l interesează. Avea creierul strâns într-o menghină.

—Ce poţi spune de telegramă?

Îi întinsese tacticos foaia. Pomaru crezu că n-aude bine. Privi apoi surd. Avu idei confuze şi sentimente ciudate. Văzu că îi era destinată lui. Îşi simţea trupul golit de sânge. Dar ochii îi erau roşii de fum. *Ce stupizi!... Câtă ipocrizie!...*, putu el să judece.

—Vrei să ne-o *citeşti* şi nouă?

Nae se uita cruciş la şirurile de cifre puse pe hârtie anapoda, din când în când alternând cu litere, apoi nişte semne ciudate şi, jos, o semnătură bizară. Cum să citească el asemenea tâmpenii?! O studie atent şi începu, totuşi, să citească:

—17,2010ABYD810042L, ... un semn ... A".

—Destul! Nu face pe prostu', că nu-ţi merge! Vii şi ne ţii nouă predici din romane poliţiste?

Pomaru roşi mai mult. Îi curgeau apele. Făcea eforturi să-şi amintească cine ar vrea să-i facă rău. Erau destui colegi care se ţineau de şugubăţuri. Odată, găsise o broască vie în

sertar şi se speriase pentru moment. N-a aflat cine, dar îl bănuia pe Toni, care făcea totdeauna pe şmecherul. Până la urmă, se obişnui se cu tot felul de mojicii de-ale lor. *Dar asta era primită din străinătate! Vreo glumă proastă?* Între timp, ofiţerul primi un telefon şi asculta absorbit, privind interesant spre acuzat. Nae Pomaru îşi dădu seama că se discută despre el.

—Povestea cu casa de pe Florilor, nr. 31 bis, nu merge! Nu locuieşte nimeni acolo!

—Bine, dar eu...

—Dumneata te cam întreci cu gluma!, îi vorbi dur. Vorbeşte citeţ!

Pomaru simţea că moare cu dreptatea-n mână.

Ofiţerul murmură ceva subalternului, care îl înhăţă pe inculpat de umeri şi-l aruncă afară.

—Să-l ţineţi sub ocheane!

Pomaru era năuc şi-i vâjâia capul. Nu-l mai miră deloc întâmplarea. Se gândi de ce nu l-au închis, primise doar o telegramă cifrată din străinătate… Cine ştie ce ascundea acolo, sau ce instrucţiuni trebuia să facă.

Se aştepta să aibă câţiva oameni după el, care să-l urmărească pas cu pas. Tot era el singur! Era obsedat. Lăsă frâu liber imaginaţiei.

Unde era Iulia acum? Poate merita un bărbat mai bun. Se văzu năpăstuit de soartă, pe când se târa spre casa acum cu mulţi paznici.

*

La început, doamna care purtase pardesiul gri în gară a leşinat, dar, venind în ţară străină, n-avea timp de emoţii şi a întins-o. Era şi ea consternată de situaţie.

Doamna cu pardesiul gri

Venise un necunoscut şi foarte normal îi dăduse geamantanul, dar parcă l-ar fi rugat s-o ajute să-l care. *Cum de-a avut curaj să se ducă la casa aceea părăsită?!*

Nu-i venea să creadă. Fusese ea în stare de o astfel de îndrăzneală? Un timp se gândise să renunţe la geamantan cu tot ce avea în el, decât să aibă cine ştie ce complicaţii.

Desfăcu grăbită şi curioasă geamantanul vernil.

Scăpă din mână mânerul şi lucrurile se-nşirară pe jos. Căută hârtia în care inventariase lucrurile. Scotoci totul din fir a păr şi nu află nimic lipsă. Sub ziarul de pe fundul geamantanului, găsi banii. Îi numără de trei ori, nerăbdătoare: cinci sute.

Nu dispăruse nici o leţcaie. Strâmbă frapată din nas, dar faţa i se lumină. Acum era mulţumită că tot ce cumpărase îi aparţinea ei.

Aruncă hârtia, dar constată pe dos dâre de cerneală mâzgălite fugar.

O-ntinse cu grijă la loc şi putu să descifreze: *Cine dracu ţi-a dat pardesiul cel gri?*

Femeia nu pricepu nimic, nici nu era treaba ei.

Puse, totuşi, hârtia mototolită la gunoi.

PE CÂND ERAM ÎN ȚARĂ

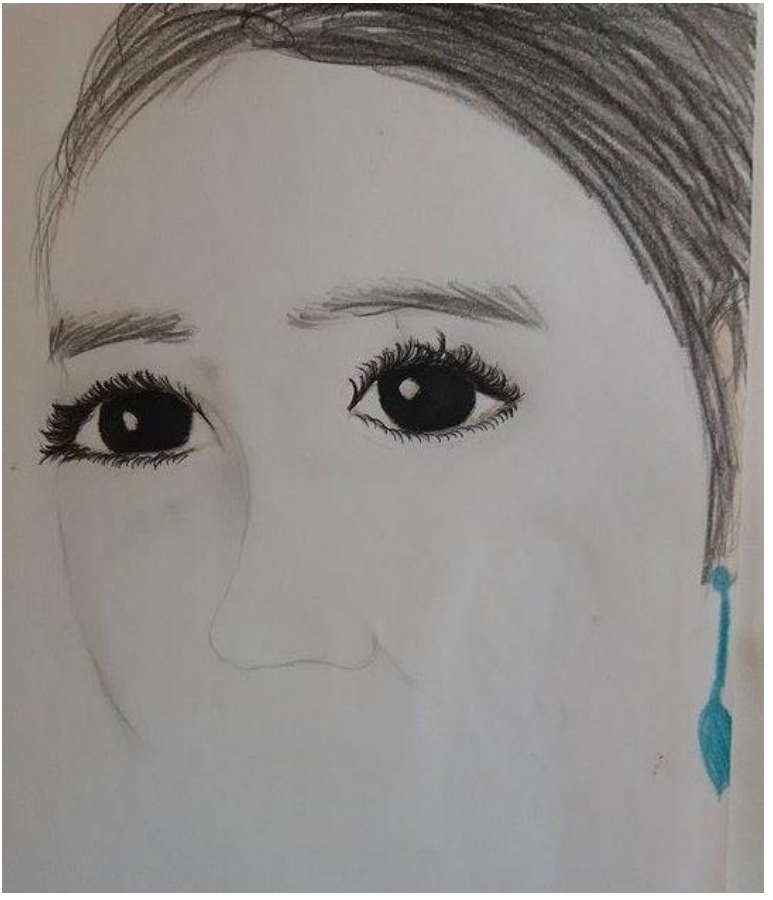

Mama

Mă trimite mama, într-o duminică, zi de târg pe la noi, în vale, la moară, la Oteteliş, să vând grâu.

Eu, de când mă ştiu, am fost un nepriceput la comerţ; şi un naiv.

—Florine, du-te cu Bibi, că bea, nărodu', şi se-mbată, şi-i fură gologanii grâul. Tu să-i apuci banii, să te uiţi bine cât dă şi să ţii banii la tine.

Deci mă duceam nu să vând, ci să păzesc vânzătorul.

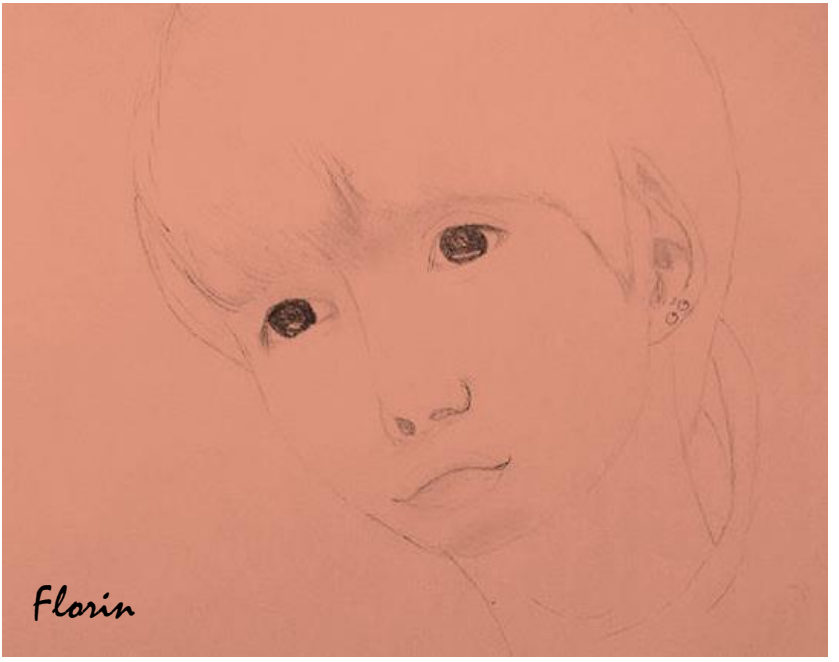

Taică-meu se sculase, ca niciodată, de noapte, se primenise. Era slab şi înalt, cu părul castaniu, dat pe spate. Nu mi-l amintesc decât într-o continuă stare de ebrietate.

Când îl vedeam şi pe el treaz, ca toată lumea, mă întrebam: ce s-o fi întâmplat? Bea toată ziua vin de buturugă preparat de noi, sau de la Profir, vecinul de peste drum, şi pufăia din ţigară: Mărăşeşti, de Tg. Jiu.

Ştiu că, odată, când eram student, i-am adus un pachet de Kent din Craiova şi-a zis că nu-i place, că sunt «ţigării» proaste. Fuma numai Mărășești. Nu mânca deloc şi ajunsese slab ca varga.

Când era mort de beat, devenea însă distractiv. Cânta toată ziua acelaşi cântec.

De la moară pân' la gară
Hop, lele, hop,
Toate carele coboară
Hop, lele, hop,
Numai carul lui Marin
Hop, lele, hop,
Încărcat cu rozmarin
HOP, LELE, HOP…

şi, când pronunţa «hop, lele, hop», dădea tare cu piciorul în podea şi mai zicea:

—Ah, Bibi, al dracu' ai fost pe lumea asta... Se miră toţi de tine!

Apoi o lua iar de la capăt:

De la moară pân la gară
Hop, lele, hop…

Erau singurele cuvinte ce le mai ştia şi le repeta ca un patefon hodorogit. Şi mai trăgea un fum din *mărăşeasca* ce-o ţinea într-un ţigaret de lemn.

La patruzeci de ani, arăta ca la cincizeci, iar la cincizeci, ca la şaptezeci.

Era însă mândru de el. Se lăuda faţă de mine, mama, şi Nea Iulică, un chiriaş:

—Unu' e Bibi în Bălceşti!

Într-adevăr, marele Bălceşti şi Marele Bibi!

La *colectiv* se ducea când vroia şi de multe ori venea chiar inginerul agronom să-l scoale din somn. Trăgea de el, iar el răspundea mahmur, fără măcar să deschidă ochii:

—Las, că viu eu…

Inginerul pleca şi revenea peste un ceas, două.

—Hai, bă, Bibi, odată!, şi-l zgâcina să coboare din pat.

Eu plecam în camera mea. Dar el nu se grăbea câtuşi de puţin. Dădea pătura la o parte, îşi ştergea picioarele talpă în talpă, se ducea la closet, îşi făcea toaleta, tuşea, scuipa, mai fuma o ţigară; şi abia pleca.

—Ia mai dă-i, bă, dracului, cu colectivul lor!, mi se adresa.

Avea o bicicletă veche şi prăfuită, cam rablă. O lua de coarne şi mergea agale, flegmatic.

—Mă, Bibi, fii, mă, şi tu cuminte, nu mai bea atâta, că râde lumea de tine..., îi spunea mama.

—Taci, fă!

—Uită-te la Ghiu, că şi el bea cu tine, da' dup-aia se duce acasă la muiere şi face treabă, fabrică lumânări... şi Savu lu' Piscan, l-ai văzut ce ridică la buşteni şi taie lemne cu gaterul…

—Măi taci, fă, din gură! Savu lu' Piscan...

Eu priveam neputincios şi-mi ziceam în gândul meu: «O să mă fac eu mare şi o să ajung cineva şi mama o să se

bucure de mine; o să vadă lumea ce-a ajuns un fiu de bețivan!».

—Unde m-ai văzut tu că beau?

—I-auzi, Florine, că nu bea, se enerva mama.

—Cum nu bei, bă?, îndrugam eu.

—Ce vorbeşti, mă, ţii cu mă-ta?, se auzea vocea horcăită a lui tata. V-aţi făcut toţi ai dracu! Da' tot eu sunt mai tare ca voi!, şi dădea cu pumnul în masă de se zdruncinau paharele, ca să-şi arate puterea.

—Bea dracu, bă, nu bei tu! continua mama, şi mai nervoasă. Stai toată ziua lângă butoi şi nu te mai trezeşti. Bă, ascultă-mă pe mine, o să-ajungi ca Panca!

Panca fusese o soră năroadă, care damblagise, de-a lu' tătă-mare Mandache.

—Să fie-al dracului care bea, cu mama' şi cu tata' lui?

—Du-te, fă, dracu...

—N-am fost şi eu distrată, plimbată ca femeile ălelalte. M-am omorât pentru un copil, că mai bine îmi luam lumea-n cap şi mă duceam unde-o fi dat Domnu. Când ți-am zis: "Hai Florine să plecăm să-l lăsăm dracu pe zăpăcitu ăsta", ai zis: "Nu plec eu de la casa mea". Erai mic pe-atunci. Te duceai cu oala de noapte subraţ la Leontina, că ea a avut grijă de tine cât eram eu la servici. M-am chinuit să te cresc mare, să-ţi dau şi eu educaţie ca lumea...

—I-auzi, mă, s-a chinuit mă-ta cu tine... C-a vrut să te cace la gard. Şi i-am spus eu: "Lasă, fă, copilu, că ăsta e *popilu* meu"...

Taică-mio, când mă alinta, îmi zicea *popilu meu*.

—Ia vino tu aici, popile-tată!

Mă duceam şi mă mângâia pe cap. Îmi dădeau lacrimi. L-am văzut dându-i şi lui lacrimi de câteva ori. Era beat şi plângea. Maică-mea râdea. Râdeam şi eu.

—Că n-am avut şi eu noroc pe lume, plângea mama de mă treceau şi pe mine fiorii.

Şi eu priveam neputincios şi-mi ziceam în gândul meu: «O să mă fac eu mare şi o să ajung cineva, şi mama o să se bucure cu mine; o să vadă lumea ce-a ajuns un fiu de beţivan». Apoi mama, plângând:

—Mi-am pierdut toată viaţa cu un nenorocit, un stricat care a beut până a dat sub el. ÎI aduna lumea din şanţ. Plângea inima în mine când vedeam pe altele, fir-ar ale dracului, că nu aveau nevoie de nimic. Le făceau bărbaţii pe toate. Io am fost şi om, şi femeie la uşa casei... Că nărodu n-a bătut un cui în gard. M-am zbătut să le fac pe toate. Bine că m-a ascultat copilu ăsta, şi-o fost cuminte, şi-o-nvăţat… Că atât mi-ar mai fi lipsit, să fie şi el ca tac-su… Ce mă făceam cu doi beţivi?! Când l-am văzut mic cum semăna cu el, am zis, să ştii c-o să calce pe urmele lui. Şi i-am interzis de-atunci să pună strop în gură. Apoi a crescut şi s-a schimbat. Lumea zice că e leit maică-sa…

Când eram mai mic, tata ne bătea şi ne gonea pe amândoi. Fugeam la Mama-Tina, o soră mai mare de-a mamei, care stătea la câteva sute de metri de noi.

Tata dormea cu cuţitul sub pernă, zicea că vrea s-o taie pe mama.

Alte dăţi ne pitulam în fânărie, aşteptam să aţipească, fiindcă apoi dormea buştean şi sforăia de se auzea din curte, iar noi intram pe urmă tiptil în camera bună.

Originea mea săracă şi de la ţară avea să-mi fie o etichetă lipită în frunte. La şcoală, trebuia să învăţ mai mult decât fiul Securistului sau al Doctorului din comună pentru a avea aceeaşi notă ca ei, dar ajungeam de fiecare dată să iau Premiul Întâi.

În ciclul primar, când mama se ducea la şedinţă cu părinţii, învăţătoarea nici nu o băga în seamă. Vorbea mai mult cu a lui Bâlă, a lui Nicolăescu, Calangiu, le dădea indicaţii, le spunea să înveţe lecţia înainte...

—Să înveţi Florine, să le-arăţi tu lor, îmi zicea mama supărată când venea de la o aşa *consfătuire*, că e rău să fii mic, uite, te calcă toţi în picioare. Să ajungi şi tu om mare, să comanzi pe alţii, nu alţii să te comande pe tine!

Mama era o femeie energică, mică de statură. Cu părul negru şi ten închis la culoare. Toată ziua se certa şi încăiera cu tata, care nu muncea niciodată nimic. Trebuia să chemăm vecinii ca să ne ajute să tăiem porcul sau să facem ceva pe lângă casă.

Cât despre mine, se pare că eram la fel de leneş ca el. Mă scăldam toată ziua în Olteţ, sau plecam pe deal la furat de struguri sau mâncat de mure cu copiii: Geonea, Cost, Bigioc, Covrig ăl Mic sau Mircea, Piciu, Chesa, Cârna, Victoraş sau Beca.

*

Deşi terminasem facultatea şef de promoţie, am luat un post neinspirat, într-o uzină din Craiova, IUG. Jocul de cuvinte ce-l făceau muncitorii de aici avea să se adeverească şi pentru mine: uzina se apela mai degrabă JUG. Toate eforturile şi disperările mele de a mă transfera ca profesor în învăţământ se soldau numai cu eşecuri. Mă uitam cum colegi de-ai mei puteau să se mute dintr-o parte în alta, unii

chiar trecând prin mai multe locuri - dar pentru mine nimic nu era posibil.

Eu eram condamnat să trag şi să mor la JUG. Bine, bine, ziceam eu, stagiar, stagiar, dar legile nu sunt valabile pentru toţi?! Adică, pentru unii e posibil orice, pentru alţii e interzis totul? Făceam zeci de audienţe pe la inspectorate, ministere, nimeni nu-mi acorda nicio atenţie. "De, dacă n-ai un Om acolo unde trebuie", îmi zice un coleg, Drăcea, pentru care detaşarea şi chiar titularizarea fusese o simplă formalitate.

*

Mă trimite, aşadar, mama, într-o duminică, zi de târg pe la noi, în vale, la moară, la Oteteliş, să vând grâu. Eu, de când mă ştiu, am fost nepriceput la comerţ; şi-un naiv.

—Florine, du-te cu Bibi, că bea nărodu', şi se-mbată, şi-i fură gologanii grâul. Tu să-i apuci banii, să te uiţi bine cât dă şi să ţii banii la tine.

Deci mă duceam nu să vând, ci să păzesc vânzătorul...

26 mai 1984, Sefrou, Maroc

Liquor Ministry
High Department of Drunkeness

DIPLOMA

The board of examiners under the "Wasted on Booze" Branch, according with the valid rules and the social stipulation of the Law No. 261 of the Drunkard's Code,

Proceeded to the test of the named

JOE DOE

born in the Bar, son of Mrs. Tavern and Mr. Wine,
nationality: Frothy,
citizenship: Brandy,
religion: Fond of the Bottle,
studies: 4 classes of Hard Rock Cafe, 4 c1asses of Brewery, 4 classes of Night Club.

It is attested in the present document that the nominee attended their High Department of Drunkenness of DITCH City, MUD District, FALLINGON KNEES State, AGAINST FENCE Country.

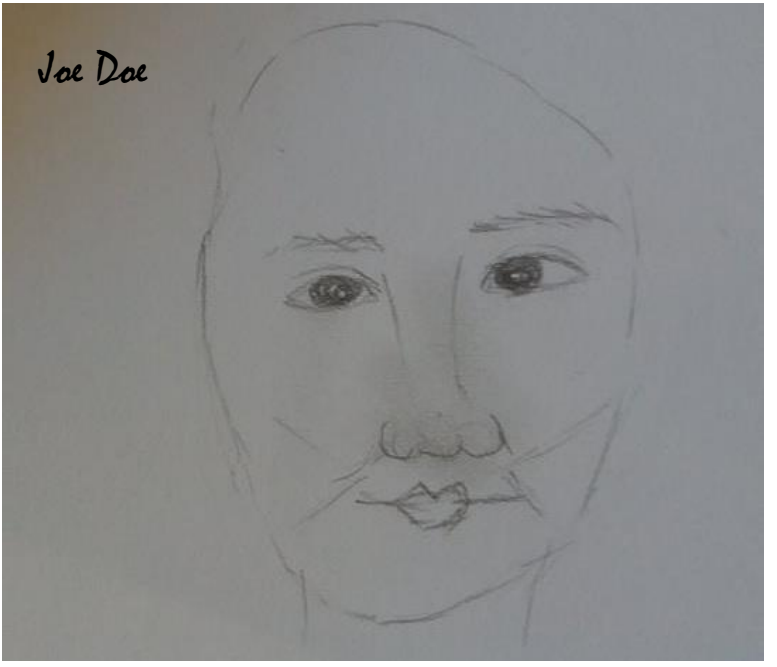

The above mentioned student graduated this school with excellent marks, because he came to emoll, as well as during his years of study, in a perfect status of intoxication.

This diploma was delivered to him to be able to enter in any public house and consume any kind of alcoholic drinks. Also, this paper ensures his right to walk on all fours and, if necessary, crawl in quitters such that small dogs may lick him.

PRESIDENT	DIRECTOR	SECRETARY
John Whiskyjohn	Nick Cask	Ed Keg

TO WRITE A STORY

- ✓ AS BAD AS POSSIBLE (title)

- ✓ in slang (as bad and vulgar and porno as possible)
- ✓ about bad people, killers, drunkness, sexual harrasment, violation, emigrants
- ✓ the novel finishes (ends) such that the killer is not caught, the bad people win, the good people loose
- ✓ in bars, night clubs
- ✓ prostitution
- ✓ with popular speach expressions
- ✓ men change their wifes between them for some nights
- ✓ homosexuals, lesbians

✓ characters:

JOHN POPESCU

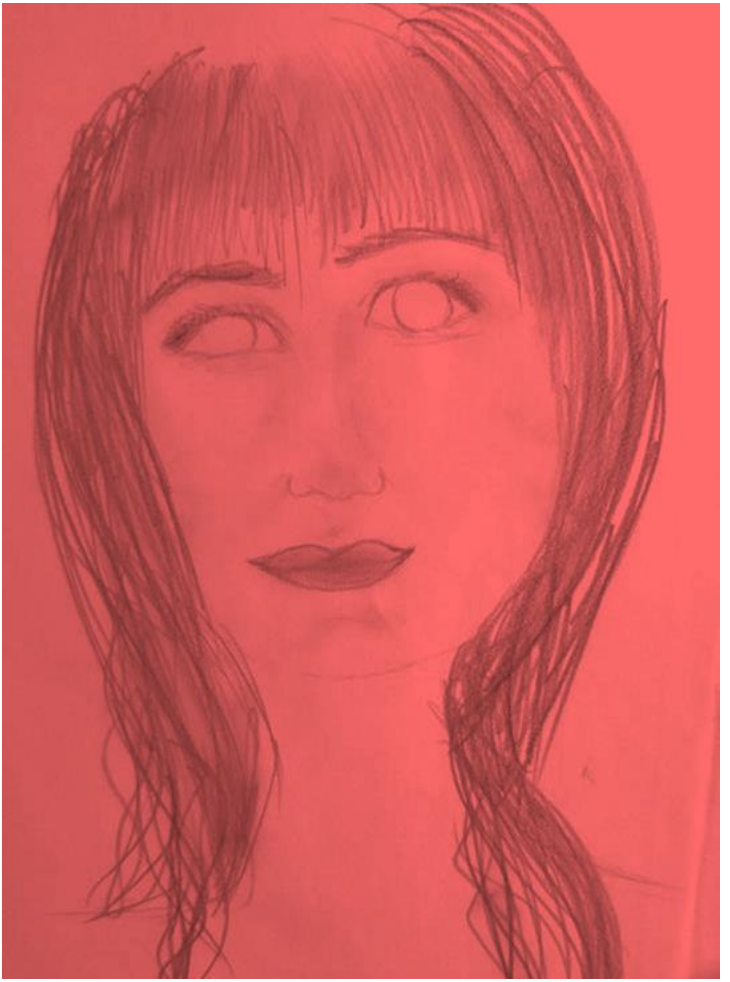

IOANA WILLIAMS

SHAKESPEARE ALEXANDRU & BEETHOVEN NICOLAE

had met in a hotel of ninth category. They settled over there three days and three nights, until their judiciary case was cleared up.

Police Inspector *Maigret Constantinescu* had examined the crime's circumstances. Inside room 909, of the ninth floor, a corpse was discovered close by two false coins of five cents each!

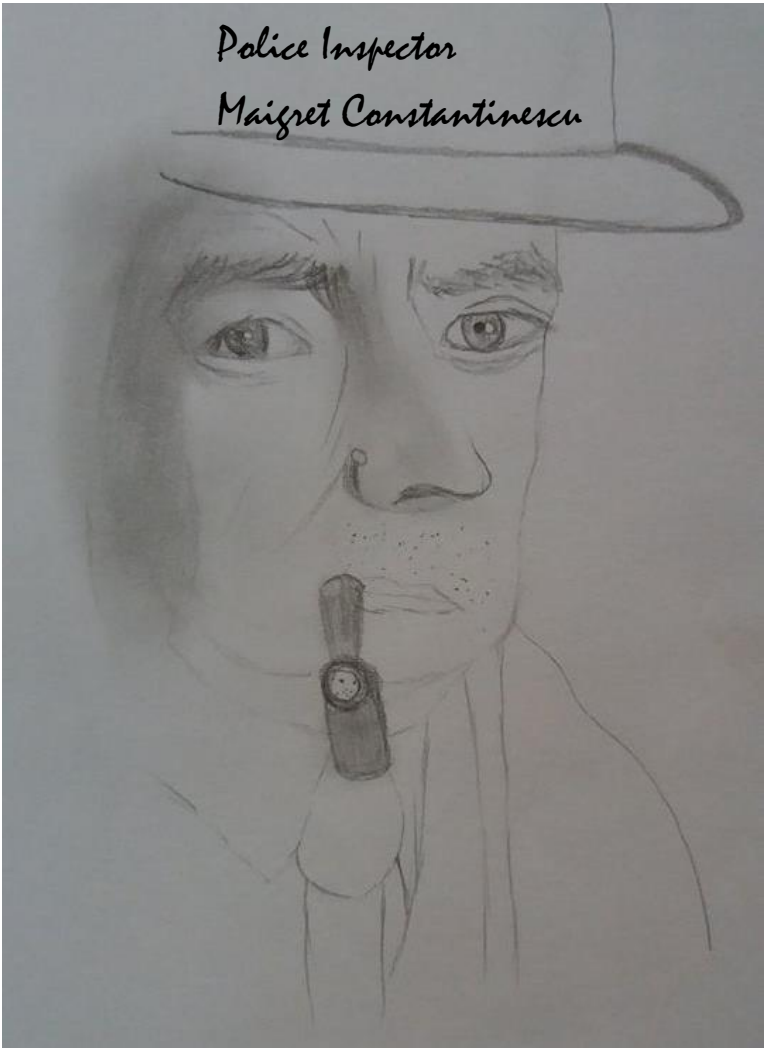

Suspicions fell upon two villager delegates: *Shakespeare Alexandru*, so-called *Săndel*, and *Beethoven Nicolae*, so-called *Nicușor*.

Shakespeare, peasant from *Fuck Off City*, was illiterate, he never knew to write «Romeo and Juliet» nor other theater plays nor sonnets. Instead of his signature, marked his *X*.

While *Beethoven*, totally musically talentless, worked for the communal husbandry's forge in *Fuck Up City*. Because of hardware and hammers on a noisy anvil, which he folded reddened iron rails with, he didn't perceive sounds anymore.

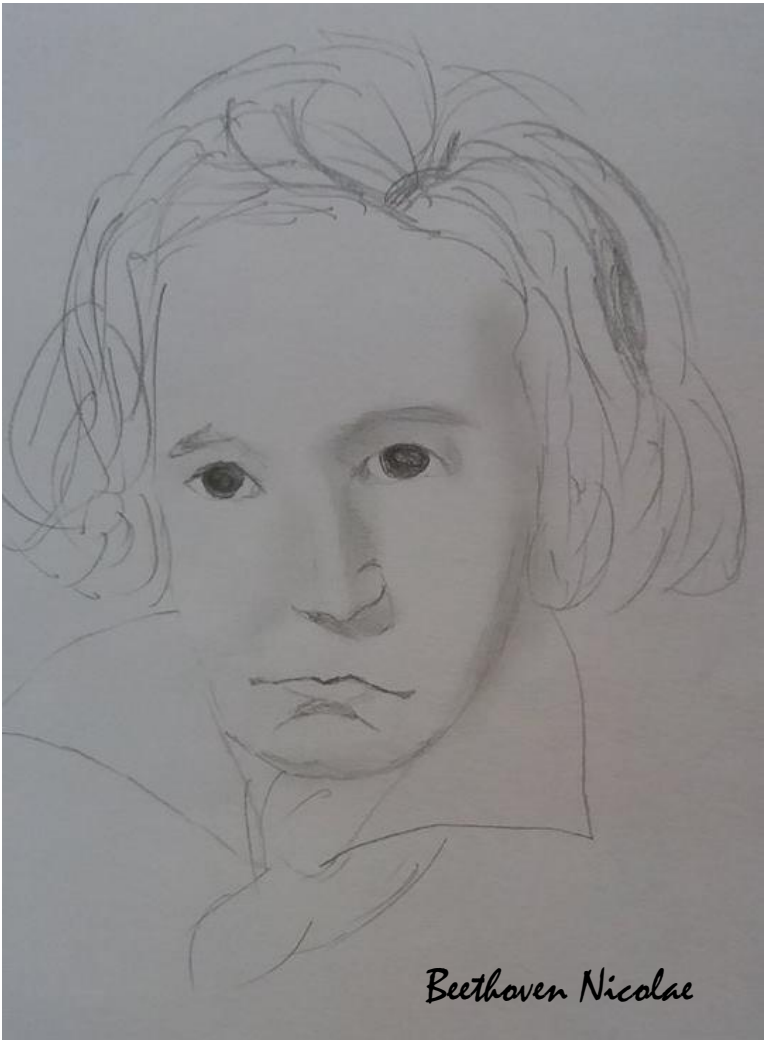

For him, any *Folk Rhapsody* looked monotonous, not to speak about the radio sung symphonies - the fifth, the ninth - which he detested as any villager who didn't understand them. For example, *Beethoven Nicolae* didn't distinguish between weeping and laughing, finding sometimes himself loudly laughing at funerals, much to the late relatives' stupefaction!

It wasn't clear to Police inspector *Maigret Constantinescu* how *Shakespeare*, who couldn't write, as yet deciphered the former victim's note. Afterwards, if *Beethoven* didn't have an ear for music with which to discern elementary melodic lines and bars, how did he gripe that the victim lamented? These - *Maigret Constantinescu* tried to verify with them.

Accused for the homicide, the two were introduced in the court's dock.

The lawyer took the tuning fork in his hand and hit it against the wall.

—Laaa!... Tell me, Comrade *Beethoven*, what sound is it?

—Laaa...

And:

—Comrade *Shakespeare*, I design an aaa... on the board, with the chalk. Now, tell me what letter is it?

—Aaaa...

—Look, dear instance, our people are knowing…

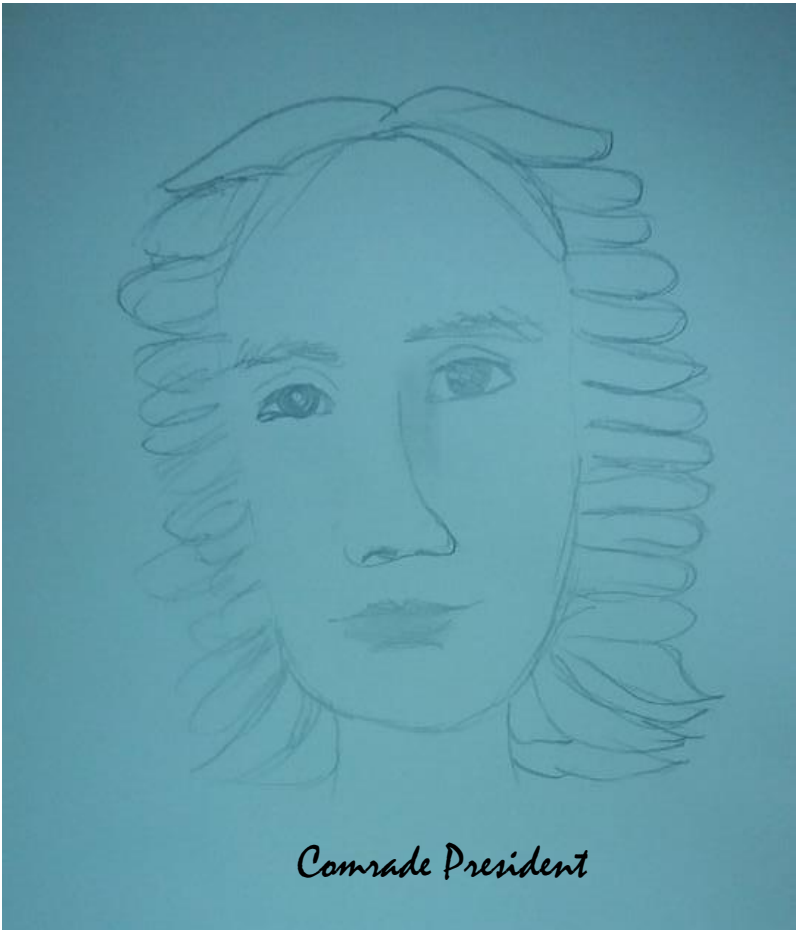

But the president of the jury stood up, dressed in his black robe like a priestly policeman, and he remarked:

—Comrade Lawyer, the accused men wanted to cheat us.

Comrade *Shakespeare* answered instead of Comrade *Beethoven*, and vice versa.

—Then, pondered the lawyer intrigued, interview them yourself, Comrade President.

The jury withdrew to confer.

Police Inspector *Maigret Constantinescu* had found a clue concerning *Shakespeare Alexandru's* guilt as an enemy of the people, and *Beethoven Nicolae's* as country traitor. Therefore, he impaled *Shakespeare* and hanged his skull in the theatre lecture rooms, and he also scalped *Beethoven* and upholstered the symphonic concert house walls with the skin.

—Comrade *Shakespeare* had firstly to be taught the alphabet, Comrade *Beethoven* treated by an audiologist and nose doctor, and just afterwards they would be punished to death. Don't they feign another time anymore!

But, when Police Inspector *Maigret* came in the room 909, he observed that the victim had escaped, then he decided this would hardly be sanctioned, for having left the place of offense. Also, the two false coins of five cents each, had disappeared. With them one could buy a match, that one of Brăila, which didn't strike. Relying on *Maigret's* Police inspector investigation, the jury conferred the final sentence:

- post mortem rehabilitation of the comrades *Shakespeare Alexandru* and *Beethoven Nicolae*,

declared honor citizens in their villages (Court President asking pardon in public for his complicity to their murder):

- as for the victim, that in the meantime had died to the Popular School of Art, was convicted and sentenced to death by noose.

And then, in an easy, complete and democrated manner, worthy of our socialist and revolutionary humanism, the dispute among all involved persons in the court was solved.

Court Clerk: Florentin Smarandache
January 13, 1988

LITERATURE FOR NON-LITERATORS

Create a detailed scenario for the following conflict situations. In each case describe what the characters will do to solve the problem, and what happens as a result.

Unhappy Ann

A depressed young women confronts school failure.

Catherine leaves James

A young woman tells boyfriend she loves another.

James leaves Catherine

A young man tells girlfriend he loves another.

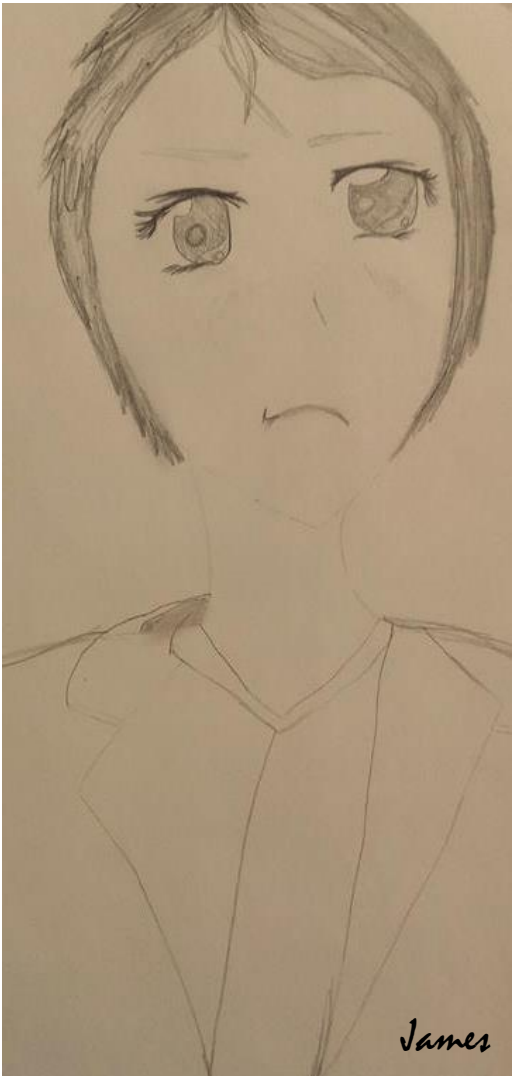

Co-Worker Dispute

A person steals work and credit from a co-worker.

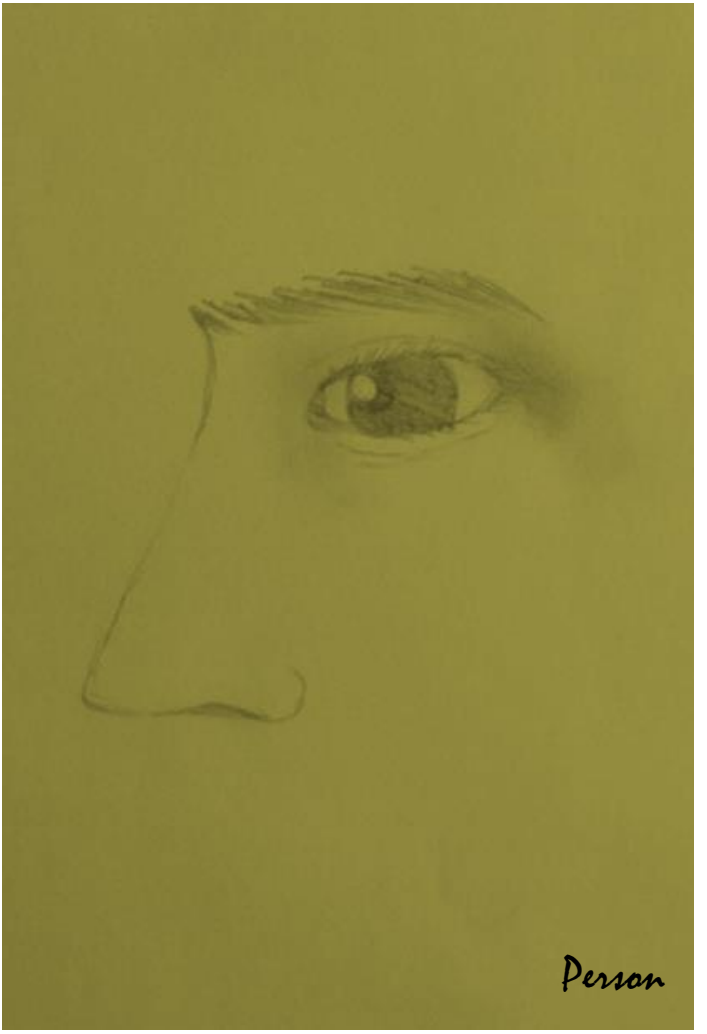

Mark the Policeman

A policeman confronts two thieves.

Roger and His Son

A father disciplines five-year-old son.

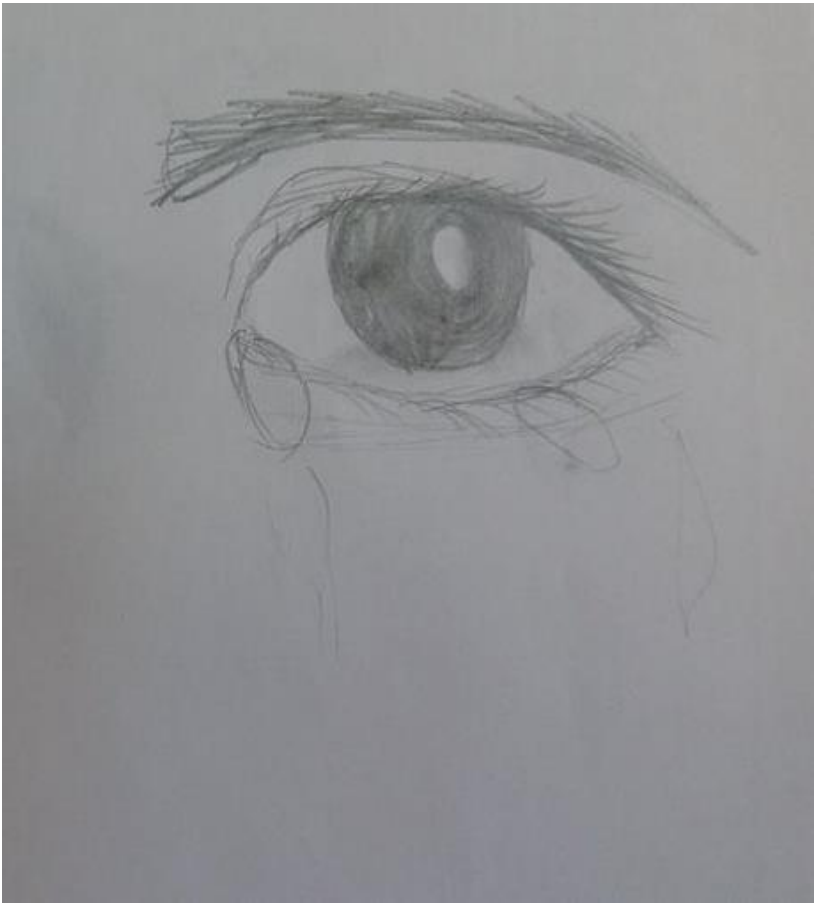

Disciplined Eye

Mary denies Richard

A woman refuses the sexual advances of a male friend.

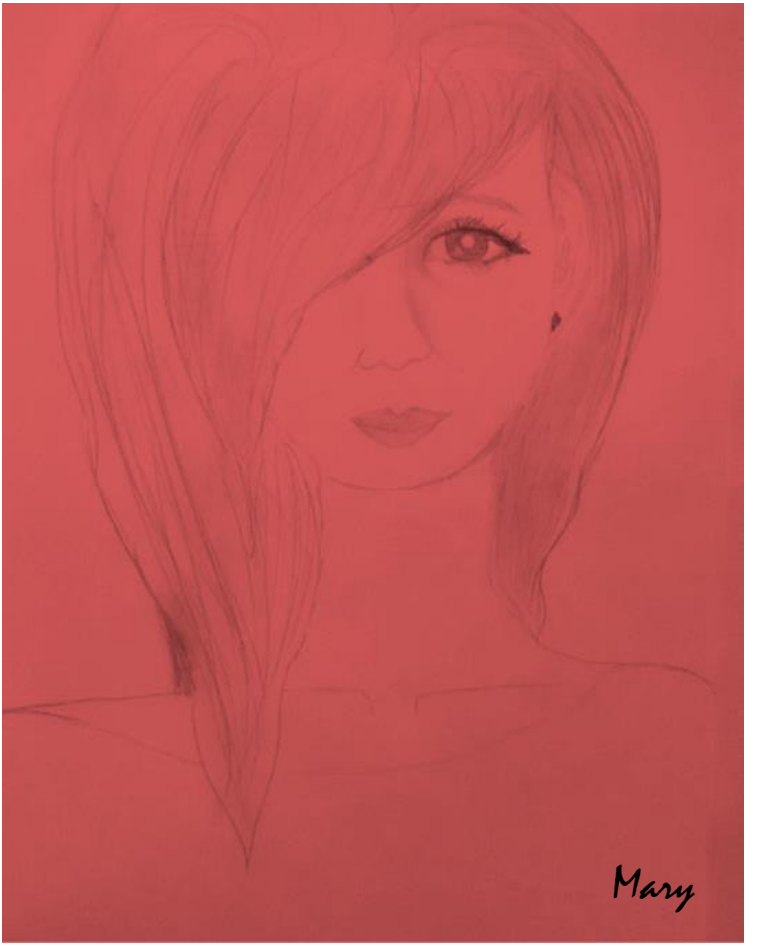

Richard denies Mary

A man refuses the sexual advances of a female friend.

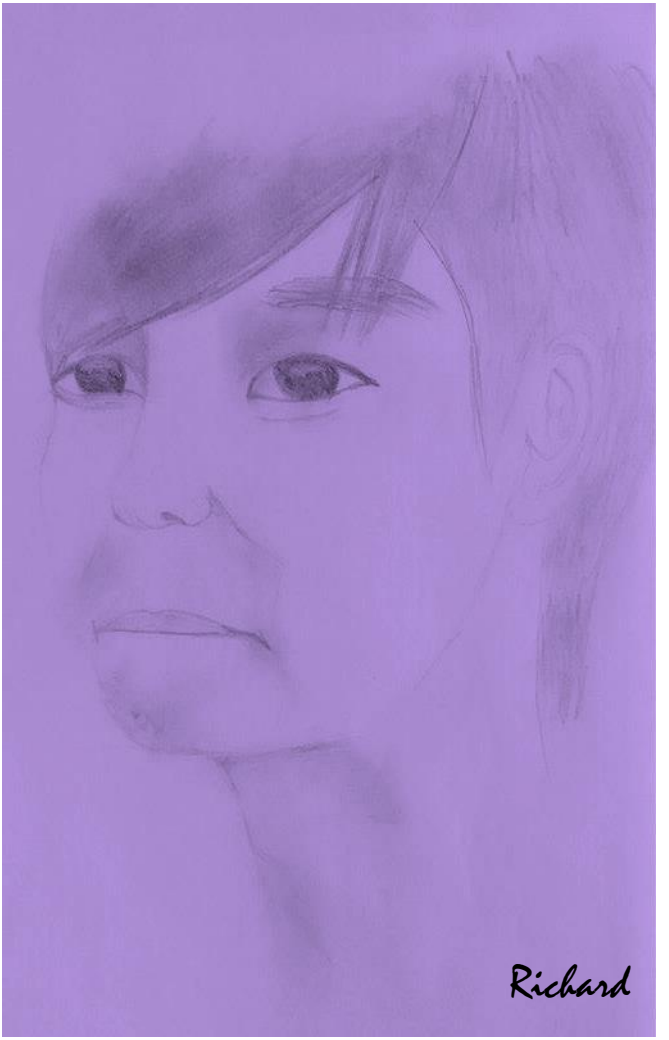

Prozele scurte din acest volum, reunite sub titlul CU MÂINILE ÎN BUZUNARE CUSUTE, desenează conflicte între existenţă şi esenţă, proiectând stări de impas, aporii ale identităţii și parabole ale comunicării.

1-0(?) este o satiră despre fotbal și aranjamentele - în favoarea unor anume echipe sau jucători - care se produceau intens în perioada socialistă, dominată de falsitate, mistificare şi culpă.

GIONÍ discută complexe adolescentine ale unor făpturi cu statut incert, bântuite de eşec și ratare, pe care autorul, în spirit american, le salvează în final, trimițându-le la muncă (fără să ne explice cum ar fi posibilă și salvarea ontologică).

Mecanismul epic din GEAMANTANUL VERNIL pare împrumutat din Mircea Eliade, doar că aplicat unor dimensiuni deterministice, între care revelaţia inautenticităţii unei căsnicii este cea mai puțin problematică.

În PE CÂND ERAM ÎN ȚARĂ, strategiile ficţiunii autobiografice funcționează magistral, autorul-rememorator conducându-ne prin labirintul destinului spre evadarea în interioritate.

Ultimele patru texte (în limba engleză) sunt schițe pentru mai târziu.

O serie de ilustrații sprijină textele, iar, în tensiunea ideilor, meandrele narativităţii lui Florentin Smarandache surprind plăcut, provocând regretul că autorul, mult mai atras de știință, dar și de avangardă, nu și-a căutat un destin literar conservator în proză. Am convingerea că ar fi fost un succes!

LIVIU MOLAN

ISBN 978-1-59973-496-5
9 781599 734965 >